

தோழர் வ. பொன்னம்பலம்

**செந்தமிழர்
ஆகிவோம்**

நம்முடைய மக்கள் தம்மைத் தாமே
ஆளும் உரிமையுடையவர்களா?
அந்த உரிமையை எப்படிப் பெறுவது?
'சுயநிர்ணய உரிமை' என்றால் என்ன?
மாமேதை லெனின் எம்மை ஆதரிக்கிறார்!

Faint, illegible text or markings, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text in a cursive script, enclosed within a faint rectangular border. The text is mostly illegible due to fading and bleed-through.

Vertical handwritten text on the right side of the page, appearing to be a list or a series of entries. The text is very faint and difficult to decipher.

‘செந்தமிழர்’

ஆகடுவோம்

வ. பொன்னம்பலம்

‘நம் கண்முன்னாலேயே ஒரு இனத்தின் பிரதேசமும், தனித்துவமும் அரசாங்கங்களின் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளினால் பழங்கதையாகிக் கொண்டிருக்கும் போது, அதைப்பற்றி வாய் திறந்து பேசாமல் வாழ என்மனச்சாட்சி இடந்தரவில்லை. நான் சரியெனதம்பும் கருத்துக்களை முன்வைக்கிறேன். மாக்கம், லெனினும் முன்வைத்த கருத்துக்களே இவை.....’

வே. ஆ. சிதம்பாப்பிள்ளை சன்ஸு

புத்தகசாலை

43, பிரகாச வீதி

திருச்செங்கை

‘வரதர் வெளியீடு’

‘செந்தமிழர்’ ஆகிடுவோம்
முதற்பதிப்பு: ஜனவரி 1978
ஆக்கம்: வ. பொன்னம்பலம்
மேலட்டை ஓவியம்: தரன்
பதிப்புரிமை: வரதர் வெளியீடு
அச்சுப்பதிப்பு: ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
விற்பனை: ஆனந்தா புத்தகசாலை,
226, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை ரூபா 2-60

நுழை வாயில்

“தேசிய இனப் பிரச்சனை தொடர்பான உங்கள் கருத்துகளை நூல்வடிவில் எழுதித்தர முடியுமா” என நண்பர் வரதர் என்னிடம் கேட்டபோது, அது ஒரு அவசியமான பணி என உணர்ந்தேன், சம்மதித்தேன்.

தமிழ்ப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்த வரையில் — ஓரளவுக்குத் தேசிய அரங்கிலும்கூட நான் ஒரு சர்ச்சைக்குரிய வனாக மாறியிருக்கும் இன்றைய நிலையில்—தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்ததைத் தொடர்ந்து வசை மொழிகளையும் வாழ்த்துகளையும் ஒன்றாக நான் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில்—இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான பாட்டாளி வர்க்க அணுகுமுறையைப் பகிரங்கமாக முன்வைத்ததால் தோழர்கள் சிலர் பகைக்கண் கொண்டு என்னைப் பார்க்கும் இச் சந்தர்ப்பத்தில், எனது கருத்துகளை மக்கள் மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டியது அவசியம் என நம்புகிறேன்.

வீனாவும் விடையும் என்ற வடிவில் இது அமைவது புரிந்து கொள்ள இலகுவாக இருக்கும் என்பதால், எனது கருத்துகளைப் போற்றுவோரும் தூற்றுவோரும், நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் கேட்டு வந்த கேள்விகளைத் தொகுத்து அவற்றிற்கு இந் நூலில் பதில் தந்துள்ளேன்.

மந்தைகளாக நடத்தப்பட்டு வந்த மக்களை மனிதர்களாக மாற்றிய மகத்தான ஒக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியின் அனுபதாவது ஆண்டு நிறைவு கொண்டாடப்படும் நேரத்தில் இந்நூல் வெளிவருகின்றது. ஒக்டோபர் புரட்சியின் மகத்தான வெற்றியும் அதனால் உருவாகிய ஆட்சியமைப்பில் சகல இனங்களும் சமத்துவமாக வாழும் நிலையும் எம் மவர் மத்தியில் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடும் இந்த நேரத்தில் அப்பணிக்கு இந்நூலும் ஓரளவுக்காவது உதவுமா யின் அதுவே நான் எதிர்பார்க்கும் பலனாக அமையும்.

அரசியல் சாசனத்தைத் திருத்தியமைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இந்நேரத்தில் தமிழ்த் தலைவர்களும் இடதுசாரியினரும் தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளுக்குச் சாசன அங்கீகாரம் பெறும் வகையில் ஒன்றுபட்டு இயங்கும் அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. அமையவுள்ள அரசியல் சாசனத்தில், பூரண தீர்வை நாடிச் செல்லும் பாதையின் படிக்கற்களாகச் சில நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டாகவேண்டும். அந்த வழிப்பட்ட சிந்தனையை இந்த நூல் தூண்டும் என நம்புகிறேன்.

நம் கண் முன்னாலேயே ஒரு இனத்தின் பிரதேசமும், தனித்துவமும் அரசாங்கங்கள் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகளால் பழங்கதையாகிக் கொண்டிருக்கும்போது, அதைப்பற்றி வாய் திறந்து பேசாமல் வாழ என் மனச்சாட்சி இடந்தரவில்லை. நான் சரியென நம்பும் கருத்துகளை முன் வைக்கிறேன். மாக்கம் லெனினும் முன் வைத்த கருத்துகளே இவை.

சில மாக்கிஸ நண்பர்கள் இவை தவறான கருத்துகள் எனக் கூறுவதையும் நான் அறிவேன். அத்தகையோர் அத்துடன் நின்றுவிடாது தாங்கள் சரியானவை எனக் கருதும் கருத்துக்களை மக்கள் முன் வைக்கட்டும். மக்கள் தீர்ப்பே மகேசன் தீர்ப்பு.

இப் பணியில் என்னை ஈடுபட வைத்த நண்பர் வரதருக்கும் இந்நூலைத் தொகுத்தளிப்பதில் உதவிய தோழர் சிவா சுப்பிரமணியத்துக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

‘மாவலி’

அளவெட்டி

டிசம்பர் 1977.

வ. பொன்னம்பலம்.

ஐ ஒக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியை நாம் கொண்டாடவேண்டிய அவசியம் என்ன?

ஆண்டுக்காண்டு திவசம் கொண்டாடுவதுபோல ஒக்டோபர் புரட்சியை நாம் கொண்டாடுவதில்லை. உலக வரலாற்றில் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த இத்தினத்தை வருடா வருடம் கொண்டாடுவதன்மூலம் எமது பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வைத் தெளிவுடன் அணுக முடிகின்றது.

புரட்சிக்கு முந்திய ருசியாவில் உழைப்போர் பலரும் உழைப்பைச் சுவைப்போர் சிலரும் என்ற நிலை இருந்ததை நாம் அறிவோம். இல்லாரும் இரப்பாரும் மலிந்திருந்த ஒரு நாடாக அது இருந்தது. மந்தைகளிலும் கேவலமாக மனிதர் நடத்தப்பட்ட அந்த நாட்களில் தங்கள் இன்னல்களைப்பற்றி இடைக்கிடை ஏக்கக் குரல் எழுப்பிய மக்களிடம் “இந்தப் பிறப்பில் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் எல்லாம் ஊழ்வினைப் பயன்” என்றும் “பொறுமையுடன் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொண்டால் மறுபிறப்பில் உயர்ந்த வாழ்வை அடையமுடியும்” என்றும் கூறி அவர்களைத் தொடர்ந்தும் மந்தை நிலையிலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ருசிய இனத்தின் மேலின மனப்பான்மையால் ஏனைய இனங்கள் அழிவு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தன.

புரட்சிக்குப்பின் நிலைமை முற்றாக மாறியது. உழைப்பவர்க்கே உலகம் என்ற உயர்ந்த கோட்பாடு அங்கே நடைமுறையில் இருப்பதை நாம் காண்கிறோம், இல்லார் அங்கே இல்லை என்பதால் இரப்பாரும் இல்லை. அடிப்படைத் தேவைகளான உண்டி, உறையுள், உத்தியோகம் என்பன அந்த நாட்டின் அரசியல் சாசனத்தின் மூலம் உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. அனைத்து இனங்களும் தமது தனித்துவத்தைப் பாதுகாத்துத் தலைநிமிர்ந்து

வாழ்கின்றன. எழுத்தே இல்லர்மல் பேச்சளவில் மட்டுமே இருந்த பல மொழிகள் இன்று உலக இலக்கியத் தரத்துக்கு உயர்ந்துள்ளன. சகல இனங்களுக்கும் திருப்தியளிக்கத் தக்க வகையில் இனப் பிரச்சனை தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் தற்செயலாக ஏற்பட்டவையல்ல. புரட்சியை வெற்றிகரமாக நடத்தி முடித்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தவறற்ற மாக்கிஸி சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் திட்டமிட்டு ஏற்படுத்திய மாற்றங்களே இவை.

இந்தத் திட்டங்களைத் தெரிந்துகொள்வதன் மூலம்— இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துகையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம் எமது பிரச்சனைகளுக்கான பூரண தீர்வையும் அத்தீர்வை அணுகிச் செல்வதற்கான வழிமுறைகளையும் நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும். ஒக்டோபர் புரட்சியின் நினைவு தினத்தை ஒவ்வொரு வருடமும் கொண்டாடுவதன் மூலம் நாம் மேற்கூறிய அறிவைப் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. அந்த அரிய வாய்ப்பைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் எமது தேசத்தையும், இனத்தையும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளுக்கான பூரண தீர்வு பற்றிய தெளிவான சிந்தனை பிறக்கிறது.

மேலும் ஒக்டோபர் புரட்சியை வழி நடத்திய சித்தாந்தத்தை ஏற்று அந்த அடிப்படையில் தமது தலைவியை நிர்ணயித்துக்கொண்ட ஏனைய நாடுகளில் இனப் பிரச்சனை உட்பட அனைத்துப் பிரச்சனைகளும் தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கூருதல் பொருத்தமானது.

■ ‘பூரண தீர்வு’ என்றும் ‘தீர்வை அணுகிச் செல்லுதல்’ என்றும் எதைக் கூறுகின்றீர்கள்?

“ரோமாபுரி ஒரு நாளில் கட்டிமுடிக்கப்பட்டதல்ல” என்பது பழமொழி. இது நகர நிர்மாணத்துக்கு மட்டும் பொருத்தமானதல்ல.

பிரச்சனைகளின் பூரண தீர்வை ஒரே நாளில் அடைந்து விட முடியாது. பிரச்சனையைப் பூரணமாகத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளைப் படிப்படியாக எடுப்பதையே பூரண தீர்வை அணுகிச் செல்லுதல் என்று கூறுகிறோம். பூரணமான தீர்வை அடைவதற்கு இதுவே சுலபமான வழி. ஆனால், படிப்படியான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே பூரண தீர்வைப் பற்றிய தெளிவான சிந்தனையும் அத்தீர்வை அங்கீகரிக்கும் மனநிலையும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகும். இல்லையென்றால் அத்தீவாரம் இல்லாமல் வீடுகட்ட முயற்சிப்பது போலாகி விடும்.

■ ஒக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியைத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடன் இணைந்து கொண்டாடுவதற்கான காரணம் என்ன?

இதில் ஒரு புதுமையும் இல்லை. இதற்கு முந்திய வருடங்களிலும் ஒக்டோபர் புரட்சிதினக் கொண்டாட்டங்களில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் கலந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இப்புரட்சிதினக் கொண்டாட்டம் கட்சி பேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் தேசிய ரீதியாகக் கொண்டாடப்படுவது வழக்கம். இந்த வருடம் ஒக்டோபர் புரட்சி தினத்தை கொண்டாடுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள தேசியக் குழுவின் தலைவராக ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைச் சேர்ந்த அமைச்சர் ஒருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மேலும் இப்புரட்சி தினக் கொண்டாட்டங்களில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் கூடுதலான ஈடுபாடுகொள்ள வேண்டிய கடமைப்பாடும் உண்டு.

■ அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறமுடியுமா?

இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான ஒன்றுபட்ட ஒரு இயக்கமாக உருவெடுத்தது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி. அது பின்பற்றும் கொள்கைகள் முன்வைக்கும் தீர்வுகள்

பற்றிய விமர்சனம் எதுவாக இருந்தபோதிலும் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடும் பொது நோக்கத்தின் அடிப்படையிலேயே அந்த இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

ஒக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சியைத் தொடர்ந்து உருவாகிய சோவியத் ஆட்சி அமைப்பு அந்த நாட்டின் இனப் பிரச்சனையைச் சகல இனங்களுக்கும் திருப்தியளிக்கும் வகையில் தீர்த்து வைத்துள்ளது. ஒக்டோபர் சோஷலிஸ்ட் புரட்சிக்கும், பின்னர் இனப் பிரச்சனை தீர்த்து வைக்கப்பட்டதற்கும் வழிகாட்டியாக அமைந்தது மாக்சிஸம்.

எனவே, ஒரு இனத்தின் விடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு இயக்கம், இனப்பிரச்சனையை நல்ல முறையில் தீர்த்து வைத்த ஒக்டோபர் புரட்சியின் கோட்பாடுகளை அங்கீகரிப்பதற்கும், அப் புரட்சி தினக் கொண்டாட்டங்களில் கூடுதலான ஈடுபாடு கொள்வதற்கும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

■ உங்களுக்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்குமிடையே நெருக்கமான ஒரு உறவு இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூற முடியுமா?

இந்தக் கேள்விக்குக் கொஞ்சம் விரிவாகவே பதில்கூற வேண்டும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் எனக்குமிடையே நெருக்கமான உறவு என்பதற்குப் பதிலாகத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் நான் சார்ந்துள்ள இயக்கத்துக்கு மிடையே நெருக்கமான உறவு என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள், உரிமை பெற்ற ஒரு இனமாக வாழவேண்டும் என்பதில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது. 1960 ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இடம் பெற்ற தேர்தலின்போது அரசி

யல் கட்சிகள் வாடுலெலியில் பிரசாரம் செய்வதற்கு வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டது? கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் தமிழ் மொழியில் நான் ஆற்றிய வாடுலெலி உரை “வாடுலெலியில் வ. பொ.” என்ற சிறுதொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதிலிருந்து பின் வரும் பகுதியை எடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றேன், “ஆரம்பத்தில் மொழிப் பிரச்சனை என்றும், அதற்குத் தீர்வுகாண வழி மொழி உரிமை என்றும் கூறிய அரசியல் இயக்கங்கள் அடிப்படையில் இன உரிமை கோரிய மக்களின் ஜனநாயகக் கோரிக்கையைப் புறக்கணித்தனர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இவ்வின உரிமையை அங்கீகரிக்கிறது .. தமிழ் இனம் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வரும் பிரதேசத்தை தாமே ஆண்டுகொள்ள உரிமை தரப்படல்வேண்டும் என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கூறுகிறது.” இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்குப் பிரதேச சுயாட்சியை முன்வைக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அந்த அமைப்பில் தமிழ் இனம் தன்னைத் தர்னை தனது மொழியில் ஆண்டுகொள்ள முடியும் என்று நம்புகின்றது. தமிழ் பேசும் மக்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுகொள்ளும் உரிமை பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது; தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

பொதுவான நோக்கம் ஒன்றாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். இனத்தின் விமோசனம் என்ற பொதுநோக்கத்துக்காக, இழைக்கப்படும் அநீதிகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தை இணைந்து நடத்தவேண்டியது அவசியமாகும்.

கலோனியலிஸத்திலிருந்து அண்மையில் தம்மை விடுவித்துக்கொண்ட சில ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் சோஷலிச சமுதாயத்திற்கான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக நெருக்கடிகளையும், முரண்பாடுகளையும், எதிர்மறை விளைவுகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட முதலாளித்துவம் மெதுவாகவும், வாதைகளுடனும் பக்குவமடையும் வரை பார்த்திருக்காது, முதலாளித்துவமற்ற வளர்ச்சிப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளதை நாம் அறிவோம். இந்த அனுப

வத்தின் அடிப்படையில் இலங்கையும் சோஷலிச சமுதாயத்தை நோக்கிச் செல்லும் மார்க்கமாக, முதலாளித்துவமற்ற வளர்ச்சிப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் எனவும், இப்பாதையில் வெற்றிகரமாக முன்னேறுவதற்கு அவசியமான இடைக்கால வடிவங்களாகத் தேசிய ஜனநாயக அரசும் அதை வழிநடத்திச் செல்லும் தேசிய ஜனநாயக முன்னணியும் அமைவது அவசியம் எனவும் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கருதுகின்றது. கட்சியின் 9வது தேசிய காங்கிரஸால் இது ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. தேசிய ஜனநாயக முன்னணியின் தேவைபற்றி மேலே கூறிய வாடுலி உரையிலும் நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இத்தகைய ஒரு தேசிய ஜனநாயக முன்னணி சகல இனங்களும் பங்கு பற்றக் கூடிய ஒன்றாகவே இருத்தல் வேண்டும். எனவே தமிழ் பேசும் மக்களின் நம்பிக்கைக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரமான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி இம் முன்னணியில் இணைந்து செயற்பட வேண்டிய தேவை உண்டு.

தொழிலாளர், விவசாயிகள், விவசாயஞ் சாராத குட்டி பூர்ஷுவாக்கள், புத்திஜீவிகள் ஆகியோர் தேசிய ஜனநாயக முன்னணியில் திரட்டப்படக் கூடிய பிரதான சமூக சக்திகளாகும். இச் சமூக சக்திகள் இன, மத பேதமற்ற வகையில் அங்கம் வகிப்பதன் மூலமே பலமான தேசிய ஜனநாயக முன்னணி அமைய முடியும். தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் மேற்குறிப்பிட்ட சமூக சக்திகள் பெருமளவில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஆதரவாளர்களாகவே உள்ளனர். இவர்களுடைய பொதுப் பிரச்சனையைச் சரியான முறையில் அணுகுவதன் மூலம் இவர்களை வென்றெடுப்பது தேசிய ஜனநாயக முன்னணியைப் பலப்படுத்துவதற்கு அவசியமான ஒரு தேவையாகும்.

மேலும், தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு இனமாக உள்ள இன்றைய நிலையில் அவர்களுடைய உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுக்கின்ற அனைத்து இயக்கங்க

ளும் நட்புறவுடனும் ஐக்கியத்துடனும் போராட வேண்டிய அவசிய தேவையை யாரும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

நட்புறவுக்குத் தேவைகள் மாத்திரமன்றித் தகைமைகளும் இருக்க வேண்டுமல்லவா என்ற கேள்வி எழக்கூடும். தகைமைகள் உண்டு.

முன்னைய அரசிடம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சமர்ப்பித்த ஆறு அம்சத் திட்டத்தைப் பார்ப்போம். அரசியல் சாசனத்தில் சிங்களமொழிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதே இடம் தமிழ் மொழிக்கும், இந்த நாட்டைத் தங்கள் வாழ்விடமாகக் கொண்ட எல்லாத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் பூரண குடியரிமை, மத சார்பற்ற அரசு, அனைத்து மக்களினதும் சமத்துவத்தை உறுதிப் படுத்தும் வகையில் அடிப்படை உரிமைகள், சாதிமுறை ஒழிப்பு, மக்கள் பங்கேற்கத் தக்க வகையில் அரசு நிர்வாகம் பரவலாக்கப் படுதல் ஆகிய ஆறு அம்சங்களும் நியாயமானவையும் மாக்கிஸ்டுகள் கண்டிப்பாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியனவுமாகும். முற்போக்கான சிந்தனையின் வெளிப்பாடான இந்த அம்சங்கள் ஜனநாயகத்தன்மை கொண்டவை என்பதை மறுக்க முடியாது.

கடந்த பொதுத்தேர்தலின் போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால் வெளியிடப்பட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்திருக்கின்றது.

“தமிழ் தேசிய இனத்தின் அபிலாஷைகளை அங்கீகரித்து அவற்றிற்கு அனுதாபமாக இயங்கக் கூடிய தென் இலங்கை முற்போக்குச் சக்திகளாரும் சுதந்திரத்துக்கு ஆதரவான நாடுகளோடும், விசேஷமாக வெளியுலக ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்திகளோடும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நட்புறவை வளர்க்க நடவடிக்கை எடுக்கும்.”

தென் இலங்கை முற்போக்குச் சக்திகள் தமிழ் பேசும் மக்களின் அபிலாஷைகளை அங்கீகரிக்கும் பட்சத்தில்

அவர்களுடன் நட்புறவை நாடுவதும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் பங்கேற்க விருப்புடையது மான ஒரு இயக்கத்துடன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நட்புறவு கொள்வது நியாயமானதுதானே!

■ கடைசியாகக் கூறியவை பேச்சளவில்லாமல் செயலில் காட்டப்படவேண்டியவையல்லவா?

ஒரு அரசியல் கட்சி தன்னுடைய நிலைபாட்டைத் தெளிவாகக் கூறும்போது அது அக்கட்சியின் கொள்கையாகின்றது. அது செயல்வடிவம் பெறுவது பல விஷயங்களில் தங்கியிருக்கின்றது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி முக்கிய பங்காளியாகக் கலந்து கொள்ளாததற்கு இடதுசாரிக் கட்சிகள் அதைப் பகைச் சக்தியாகக் கணிப்பீடு செய்துகொண்டிருந்ததும் ஒரு காரணம் எனலாம். தென் இலங்கை முற்போக்குச் சக்திகளுடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நட்புறவை ஏற்படுத்துவதற்கும், அந்த நட்புறவின் அடிப்படையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தில்—தேசிய ஜனநாயக முன்னணியில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி முக்கிய பங்காளியாகச் செயல்படுவதற்கும் இன உரிமை கோரும் மக்களின் அபிலாஷைகளை முற்போக்குச் சக்திகள் அங்கீகரிக்கவேண்டிய முன் தேவை இருப்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

■ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடனான இந்த உறவு இதற்கு முன்னர் ஏற்படாதது ஏன்?

முந்திய கேள்வியில் இதற்கான பதிலை ஓரளவுக்குக் கூறியிருக்கிறேன். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் இந்த உறவு முன்னர் ஏற்படாததற்கு இரண்டு இயக்கங்களுமே பொறுப்பாளிகள் எனலாம். இரண்டு இயக்கங்களும் ஒன்றிற் கொண்டு பகைமையுணர்விலேயே இயங்கி வந்தன. அதற்கான சாரணங்களும் இல்லாமலில்லை. பழைய குப்பையைக் கிளறுவதால் பலன் வராது.

ஆன்றைய நிலையில் இத்தகைய ஒரு உறவு ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்பது அனைவருக்கும் புரியும். இன்று உருவாகி

யுள்ள புதிய நிலைமையில் உறவுக்கான தேவையும் வாய்ப்பும் உண்டு.

■ தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடன் ஏற்பட்டுள்ள உறவு தனிநாடு கோரிக்கையை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டீர்கள் என்பதற்கு அடையாளமாகாதா?

இல்லை. ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வெவ்வேறு அரசியல் கருத்துகளைக்கொண்டவர்கள் இணைந்து போராடுவது புதுமையானதல்ல. ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான பொதுப் போராட்டத்தில் பங்காளிகளாக இருக்கும் போது ஒருவரும் தங்கள் கொள்கையை விட்டுக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. அநீதியை எதிர்ப்பதில் கண்ணை பிரிந்து நிற்பது எதிர்ப்பைப் பலவீனப்படுத்துமேயொழியச் சாதகமான பலனைக் கொடுக்காது.

நான் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலான தீர்வையே நாடிநிற்கிறேன். 1960-ம் ஆண்டின் பொதுத் தேர்தலுக்காகக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் வாடுலைப் பிரசாரம் செய்ததைப்பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டேன். அந்த வாடுலை உரையின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“இரு மொழி பேசும் ஒரு இனம் அமைவது அசாத்தியம். இரு இனங்களின் வளர்ச்சிக்கும் இடர்செய்வதாகும். இலங்கையில் வாழும் இரு இனங்களும் ஒரே காலத்தில் உரிமை பெற்று வாழமுடியும் — வாழ வேண்டும் என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நம்புகிறது. தனிப் பண்புடன் ஒரு இனம் வாழத் தாயகம் வேண்டும். உரிமை பெற்றுத் தமிழினம் வாழ்வது சிங்கள இனத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு தடையானதல்ல.”

இந்த நிலையிலிருந்து இம்மியும் பிசகாத வகையிலேயே என் சிந்தனை அமைந்திருக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம் என அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும் எனவும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களாகக் கருதப்படவேண்டும் எனவும்

நான் கூறிவரும் கருத்து 1960ம் ஆண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன் வைத்த கருத்துடன் உடன்பாடாக இருப்பதைக் காணலாம். இலங்கைத் தமிழர் தேசிய இனம் என அங்கீகரிக்கப்படும்பொழுது சுயநிர்ணய உரிமை இயல்பாகவே அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. சுயநிர்ணய உரிமைக்காகக் குரல் கொடுப்பது தனிநாடு கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதாகாது என்பதையும், தனிநாடு தவிர்க்க முடியாதது—அவசியமானது என்ற நிலை ஏற்படுமாயின் அதற்காகச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்துவது தவறானதாகாது என்பதையும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம் தெளிவாகக்கூறி வருகின்றேன்.

22-05-77 இல் யாழ் சட்ட நிலையத்தில் நடைபெற்ற "தந்தை செல்வா" எனும் நூல் வெளியீட்டு விழாவில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றியபோது "விரும்பினால் பிரிந்துசென்று தனிநாடு அமைக்கும் உரிமையுடன்கூடிய பூரண சுயாட்சி தமிழ்த் தேசிய இனத்துக்கு வேண்டும் என்பதே எனது இன்றைய நிலைப்பாடாகும்" என்று கூறினேன். இச் செய்தி 24-05-77 ஈழநாடு 'பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்தது. இது இக் கேள்விக்குச் சரியான பதிலை அளிக்கின்றது.

சோஷலிச சித்தாந்தத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட நான் இனப் பிரச்சனைக்குச் சோஷலிச தீர்வு ஒன்றையே நாடி நிற்கின்றேன்.

■ சோஷலிசத் தீர்வு என்பது என்ன?

இனப் பிரச்சனைக்குச் சோஷலிசமும் முதலாளித்துவமும் வெவ்வேறு தீர்வுகளைக் கொண்டுள்ளன.

சிறுபான்மை இனத்தைப் பெரும்பான்மை இனத்துடன் சங்கமிக்கச் செய்வதன் மூலம் இனப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க விழைவது முதலாளித்துவம். சோஷலிசத்தீர்வு அத்தகைய தல்ல.

சோஷலிசத்தின் கீழ் இனங்களின் தனித்துவம் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு இனமும் வளர்ச்சி

பெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப் படுகின்றன. பிரதேச அங்கீகாரம், மொழி கலாசாரம் ஆகிய துறைகளில் வளர்ச்சிக்கான உதவிகளும் ஒத்தாசைகளும், அப்பிரதேசத்தின் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஆகியவற்றின் மூலம் இனங்கள் தேசிய இனங்களாக மலர்வதற்கு உதவ முடியும். தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இனப் பிரச்சனைக்கான பூரண தீர்வு சோஷலிச அமைப்பிலேயே ஏற்பட முடியும். சமூக ஒதுக்கல்கள், சுரண்டல் போன்ற நியதிகட்குட்பட்டுள்ள முதலாளித்துவத்தின் கீழ் இன ஒடுக்கு முறையை முற்றாக ஒழிப்பது அசாத்தியம் என்பதால் மனிதனை மனிதனும், இனத்தை இனமும் சுரண்டாத சோஷலிச அமைப்பை நோக்கிய பயணத்தைத் தமிழ் பேசும் மக்களும் ஆரம்பிக்கவேண்டும். எனினும், சோஷலிசம் மலரும் வரைக்கும் இனப் பிரச்சனையின் தீர்வு காத்திருக்கவேண்டியதில்லை. இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான போராட்டமும் சேர்ஷலிசத்தை நோக்கிய பயணமும் ஒன்றிற்காக மற்றொன்று பின்போடப்பட முடியாதவை. முதலாளித்துவமற்ற வளர்ச்சிப் பாதையில் முன்னேறுவதன் மூலம் இரு இலக்குகளையும் ஒரே நேரத்தில் அணுகிச் செல்ல முடியும். இதற்குப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஐக்கியமும் தலைமையும் இனங்களின் சமத்துவமும் பங்களிப்பும் பிரதான தேவைகள். இனங்களின் சமத்துவம் இடம்பெறும்போது பாட்டாளிவர்க்க ஐக்கியம் பல மடைகின்றது.

■ இலங்கையில் இன ஒடுக்குமுறை இருக்கின்றதா? ஆம். நியாயமாகச் சிந்திக்கும் யாரும் இதை மறுக்கமாட்டார்கள்,

ஒரு இனம் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வரும் பிரதேசம் அபகரிக்கப்படுவதும், அந்த இனத்தின் மொழி, மத, கலாசார பொருளாதார வளர்ச்சி புறக்கணிக்கப்படுவதும், அவ்வின மக்கள் மற்றைய மக்களிலும் பார்க்கப்

பாகுபாடர்ன முறையில் நடத்தப்படுவதும் இன ஒடுக்கு முறையின் அம்சங்கள்.

ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பார்ப்போம்.

கிழக்கு மாகாணத்தின் அம்பாறை மாவட்டம் முடிந்த கதையாகிவிட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் திட்டமிட்ட அபகரிப்பு இடம் பெற்று வருகின்றது. சிங்கள மக்களுக்கென அம்மாவட்டத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள சேருவிலைத்தொகுதி அம்மாவட்டத்தின் மூன்றிலிரண்டு பகுதியை உள்ளடக்கியிருக்கின்றது. தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களுள் ஒன்றாகிய திருகோணமலை மாவட்டத்தின் மூன்றிலொரு பகுதி தமிழ்பேசும் மக்களுக்கெனவும் அதைப்போன்ற இரண்டு மடங்கு பகுதி சிங்கள மக்களுக்கெனவும் தொகுதி நிர்ணயம் செய்து கொள்வது பிரதேச அபகரிப்பைத்தானே காட்டுகின்றது.

திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கும் மட்டக்களப்பு மர்வட்டத்துக்கு மிடையில் சிங்கள மக்கள் திட்டமிட்டுக் குடியேற்றப் படுகின்றார்கள். வவுனியா மாவட்டத்துக்கும் திருகோணமலை மாவட்டத்துக்கு மிடையிலுள்ள ஒரு பகுதியைச் சிங்கள நிர்வாகப் பிரதேசத்துடன் இணைப்பதற்கான முயற்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. ஒரு புறத்தில் கடலாலும் மற்றைய மூன்று புறங்களிலும் சிங்களக் குடியேற்றம் அல்லது சிங்கள நிர்வாகப் பிரதேசத்தாலும் சூழப்பட்டுள்ள நிலையில் திருகோணமலை மாவட்டம் தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகம் என்ற தனது அந்தஸ்தை மெல்ல மெல்ல இழந்துவிடும்.

ஏனைய மாவட்டங்களிலும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இடம் பெற்று வருவதைக் காணலாம்.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் சிங்கள மக்கள் குடியேறக் கூடாது என்ற குறுகிய நோக்கத்துடன் நான் இதைக் கூறவில்லை. ஒரு நாட்டில் வாழும் மக்கள் அந்த நாட்டின் எந்த பகுதியிலும் குடியேறுவதற்கு உள்ள உரிமையை

நான் மறுத்துரைக்கவில்லை. ஒரு இனத்தின் பாரம்பரியமான பிரதேசம் திட்டமிட்டுப் பறிக்கப்படுவதையே நான் எதிர்க்கிறேன்—அது சகிக்க முடியாத அநீதி என்பதால். சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயொழிய் பலவந்தத்தின் அடிப்படையில் இதயபூர்வமர்ன இணைப்பை ஏற்படுத்த முடியாது.

இன்னொரு விஷயம். கடந்த அரசாங்கக் காலத்தில் நீதிமன்ற மொழி தொடர்பாக மாவட்டங்களைச் சிங்கள மாவட்டங்கள் எனவும் தமிழ் மாவட்டங்கள் எனவும் பிரகடனப் படுத்தினார்கள் அப்போது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள சில மாவட்டங்கள் கலப்புப் பிரதேசம் எனப் பிரகடனப் படுத்தப் பட்டன. இது நியாயம் கூற முடியாத ஒரு நடவடிக்கை.

அரசாங்கத்தினால் கடைசியாக வெளியிடப்பட்ட புள்ளி விபர அறிக்கையின் படி வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் சனத்தொகை பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

தமிழர்	முஸ்லிம்கள்	சிங்களவர்	எனையோர்
வடக்கு: 799,406	139, 501	37, 855	966
கிழக்கு: 319,837	149, 458	248, 395	5192

தமிழையே தங்கள் மொழியாக ஏற்றுக் கொண்ட தமிழரும் முஸ்லிம்களும் பெரும்பான்மையாகவும், பரம்பரை பரம்பரையாகவும் வாழ்ந்து வரும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் சில பகுதிகள் கலப்புப் பிரதேசமாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆனால், மொத்தச் சனத்தொகையில் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் 58. 29 விகிதத்தினராயுள்ள நுவரெலியர் மாவட்டம் சிங்கள மாவட்டமாகப் பிரகடனப் படுத்தப் பட்டுள்ளது. சிங்களப் பிரதேசங்களையும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களையும் பெற்றுத்தவரையில் அரசாங்கத்தின் அணுகுமுறை வேறுபட்டிருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

அரசியல் சாசனத்தில் தமிழ் மொழி தேசிய மொழியாக அங்கீகரிக்கப் படவில்லை. சிங்களத்தில் இயற்றப்படும் சட்டங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு சட்ட ரீதியான வலுவடைய வகையில் அரசியல் சாசனத்தில் ஏற்பாடு செய்யப் படவில்லை. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்மொழி நிர்வாக மொழியாகச் சாசன அந்தஸ்துப் பெறவில்லை. தமிழ்பேசும் மக்களுடன் அரசாங்கம் நடத்தும் கடிதப் போக்கு வரத்துகளும், அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சான்றிதழ்களும் பெரும்பாலும் சிங்கள மொழியிலேயே உள்ளன.

பௌத்த மதத்துக்கு ஏனைய மதங்களிலும் பார்க்க மிக உயர்ந்த அந்தஸ்து அரசியல் சாசனத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது மதங்களுக்கிடையே பாசுபாடு காட்டும் நிலை. பௌத்த மதத்தைப் பாதுகாப்பது தேசத்தின் கடமை என வலியுறுத்தும் அரசியல் சாசனம் ஏனைய மதங்களுக்கு வழிபாட்டுரிமையை மாத்திரம் அளிக்கின்றது.

மாறி மாறி வந்த அரசாங்கங்கள் எல்லாம் பெரிய பெரு ளாதார மையங்களைச் சிங்களப் பிரதேசங்களிலேயே அமைத்து வந்திருக்கின்றன. தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் பொரு ளாதார ரீதியாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. செத்தல் மிளகாய், வெண்காயம் ஆகியவற்றை இறக்கு மதி செய்வதுபற்றி அரசாங்க தரப்பினர் அடிக்கடி கூறி வருவது தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் பொருளாதார வளத்தின் மீது வைக்கப்படும் வேட்டு.

தமிழரும் முஸ்லிம்களும் பலவகைப்பட்ட இன்னல்களுக்குள்ளாக்கப் படுகின்றனர். உயர்கல்வி, உத்தியோகம் போன்ற துறைகளில் பாரபட்சம் காட்டப்படுகின்றது. தமிழ் அல்லது முஸ்லிம் பெயருடையவர்கள் தமது பெயர்களில் சொத்துகளைப் பதிவு செய்வதில் இன்னல்களுக்குள்ளாகின்றனர்.

இவையெல்லாம் இலங்கையில் இனஒடுக்கு முறை இருப்பதையே காட்டுகின்றன.

தற்போதைய அரசியல் சாசனத்தில் தமிழ் மொழிக்கு உரிய அந்தஸ்து வழங்கப்படவில்லை என்ற போதிலும் பல அம்சங்களில் அது முன்னேற்றமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. எனவேதான், ஒரு சில உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு எஞ்சிய உரிமைகளுக்காகத் தொடர்ந்து போராடும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அச் சாசனத்துக்கு ஆதரவு தந்தோம். ‘எஞ்சிய உரிமைகளுக்கான’ போராட்டம் நிரந்தரமாகச் சிந்தனா வடிவத்தில் இருக்க முடியாது. குறிப்பாக, அரசியல் சாசனத்தைத் திருத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுவரும் இந்நேரத்தில் அனைத்து முற்போக்குச் சக்திகளும் அப்போராட்டத்தில் கூடுதலான கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

■ புதிய அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனையை அனுதாபத்துடன் அணுகும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட முடியாதா?

பலரிடம் அந்த நம்பிக்கை இருப்பதாக என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. என்னிடம் அந்த நம்பிக்கை இல்லை— இருக்க நியாயம் இல்லை.

புதிய அரசாங்கத்தினதும் அக் கட்சியினரினதும் நடவடிக்கைகள் என்னுடைய கருத்துக்குச் சாதகமாகவே உள்ளன. கூட்டுத் தாபனங்களுக்கும் வேறு அரசாங்க அமைப்புகளுக்கும் புதிய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட இயக்குநர்களில் தமிழரின் எண்ணிக்கையை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம்.

அண்மையில் இடம்பெற்ற கலவரத்தின்போது பிரதமர் நிகழ்த்திய பாராளுமன்ற உரை, நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கியது என்பதை இன்று ஏராளமானோர் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

ஐ. தே. கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் ‘துட்டகைமுனு செத்துவிடவில்லை’ என்று நிகழ்த்திய உரை, இனவாத வரலாற்றில் அழியா இடம் பெற்றுள்

ளது. இந்த விசயத்தில் அமைச்சர்களும் சனாத்தவர்களாகி விடவில்லை.

'தமிழருக்கு எந்தக் காலத்திலும் தனியான அரசு இருந்ததாக வரலாறு இல்லை' என்று புதிய வரலாறு புகட்டுகிறார் அமைச்சர் ஈ. எல். சேனநாயகர்.

முல்லைத்தீவு பொலிஸ்நிலையத்தில் தமிழ் தெரிந்த பொலிசார் இல்லாததால் ஏற்படும் இடர்களைச் சுட்டிக்காட்டித் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குத் தமிழ் தெரிந்த பொலிசாரை அனுப்பவேண்டும் என முல்லைத்தீவுத் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கேட்டபோது "சிங்களப் பிரதேசங்களில் சிங்களத்தில் எழுதக்கூடியவர்கள்தான் உத்தியோகம் பார்க்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கை சிங்களப் பிரதேசங்களில் எழுகின்றது— இந்தப் பிரச்சனையை மேலும் எடுத்துச் செல்வீர்களானால் அத்தக் கோரிக்கை உங்களால் தடுக்க முடியாத அளவுக்கு வளர்ந்துவிடும். எனவே மிகவும் கவனமாகப் பேசும்படி உங்களைத் தயவாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று மிரட்டினார் அமைச்சர் சிறில்மத்தியூ.

07-10-77 இல் "கௌரவத்துடன் கூடிய சமாதானத் தையே நாம் விரும்புகிறோம்" என்று வட்டுக்கோட்டைப் பிரதிநிதி கூறியபோது "இப்பொழுதே உங்களுக்கு அது இருக்கிறது" என்று அமைச்சர் மொண்டேகு ஜயவீக்கிரம பதிலளித்தார். அரசாங்கத்தின் அபிப்பிராயத்தில் அன்றைய தினம் நாட்டில் நிலவிய நிலைமைதான் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு அரசாங்கம் அளிக்கும் கௌரவம்!

அண்மையில் இடம் பெற்ற இனக்கலவரத்தின் ஆணிவேரை அறிந்து பரிகாரம் காண முயற்சிக்காமல், தனி நாடு கேட்டதாலேயே, அது ஏற்பட்டது என்று பிரசாரம் செய்ததன் மூலம் இலங்கை அரசியலை அசுத்தப் படுத்தியது இன்றைய அரசு, 1914ம் ஆண்டு லெனின் எழுதிய சுட்டுரையொன்றிலிருந்து பின்வரும் பகுதியை எடுத்துக்

காட்டுவது இந்த விஷயத்துக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“பிரிவினை வாதத்துக்காக—பிரிந்து செல்வது பற்றிச் சிந்திக்கின்றமைக்காக ரஷ்யர் அல்லாதாரைத் துன்புறுத்துகின்ற பிரசாரமும் நடவடிக்கைகளும் பாராளுமன்றத்திலும், பாடசாலைகளிலும், தேவாலயங்களிலும் படை இல்லங்களிலும், ஆயிரக்கணக்கான புதினப் பத்திரிகைகளிலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. இந்த மகா ரஷ்ய தேசியவாத விஷமே அகில ரஷ்ய அரசியல் சூழலை அசத்தப்படுத்துகின்றது.”

■ தமிழ்த் தேசிய இனம் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்திப் பிரிந்து செல்வது இதற்குத் தகுந்த தீர்வாகாதா?

தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் நலன்நாடும் தீர்வே தேவையானது. தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரையும் ஒட்டுமொத்தமாகத் தேசிய இனம் என்ற வரையறைக்குள் கொண்டுவரமுடியாது. இலங்கைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவழியினர், முஸ்லிம்கள் அனைவரும் தமிழ்பேசும் மக்களே.

சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படாத நிலையில் அதைப் பிரயோகிப்பது இலகுவானதல்ல. அனைத்து முற்போக்குச் சக்திகளும் முதலில் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதைத் தொடர்ந்து அரசாங்கத்தை அங்கீகரிக்க வைப்பதற்காகப் போராடவேண்டும்.

சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படாத நிலையில் பிரிந்து செல்ல முயற்சிப்பது போரரட்டமாகவே அமையும். அப்போராட்டம் பெரும்பான்மை மக்களுக்கும், படைபட்டாளங்களுக்கும், அரசு யந்திரத்துக்கும் எதிரான போராட்டமாக இருக்கும் என்பதால் அது இலகுவான போராட்டமாக இருக்கமுடியாது. தெளிவான சர்வதேசநிலைபாட்டைக் கொள்வதன்மூலம் சர்வதேச சக்திகளின் ஆதரவு

பெற்ற போரரட்டமாக அது அமையாதுவிடின் இன சங்காரத்துக்கு வழிவகுப்பதாகிவிடும். தவிர்க்க முடியாதது என்ற நிலை ஏற்படும்போதே சர்வதேச சக்திகளின் ஆதரவு பெற்ற போரரட்டமார்க அத்தகைய போரரட்டம் ஆரம்பிக்கப் படல்வேண்டும்.

இன ஒடுக்குமுறை உட்பட எல்லாவித ஒடுக்குமுறைகளும் சோஷலிசத்தின்கீழ் ஒழிக்கப்படுகின்றன. சோஷலிச அமைப்பு இல்லாமல் பிரிவினை பிரச்சனைகளைத் தீர்க்காது.

■ பேசும் மொழியால் பிணைக்கப்பட்டவர்களான இலங்கைத் தமிழர்கள், இந்திய வம்சா வழியினர், முஸ்லிம்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்ற அந்தஸ்தைப் பெறமுடியாதா?

ஒரே மொழியைப் பேசுகின்ற காரணத்தினால் மாத்திரம் ஒரு கூட்டம் மக்கள் தேசிய இனம் ஆகிவிட முடியாது. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் வாழும் வெள்ளையரும், நீகிரோக்களும், செவ்விந்தியரும் ஆங்கில மொழியையே பேசுகின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒரு தேசிய இனம் அல்ல. பலலத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில் ஸ்பானிய மொழியே பேசப்படுகின்றது. அம் மக்களும் ஸ்பானியரும் ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களல்லர். இரு மொழி பேசும் ஒரு தேசிய இனம் அசாத்தியம். ஆனால் ஒரு மொழி பேசும் பல தேசிய இனங்கள் சாத்தியம்.

சமுதாய அமைப்பில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களின் பிரதிபலிப்பாகவே இன வளர்ச்சி இடம்பெறுகின்றது.

புராதன பொதுவுடமைச் சமுதாய அமைப்பில் மக்கள் கூட்டத்தின் வடிவம் இனக் குழுவாக இருந்தது. ஒரு இனக் குழுவிலுள்ள மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் உறவினராக இருந்தனர். இதுவே ஒரு குழுவுக்கும் இன்னொரு குழுவுக்குமிடையிலுள்ள பிரதான வித்தியாசமாகும். புராதன பொதுவுடமைச் சமுதாய அமைப்பின் சிதைவுக்குப் பின்னர் பல இனக் குழுக்கள் ஒன்று சேரும் நிகழ்வு இடம்பெற்றதைத் தொடர்ந்து இனம் (Nationality) தோன்றி

யது. ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் உறவு முறைகளால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர். பதிலாக பேசும் மொழி, பண்பாடு போன்ற பொது அம்சங்களால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். எனினும் வலுவற்ற பிரதேச ஒருமைப்பாடும் நிலையான பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமும் இல்லாத நிலைமையே நிலவியது. பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பில் பொருளாதார வாழ்வின் ஒருமுகத் தன்மை இல்லாமையே இதற்குக் காரணம். முதலாளித்துவத்தின் தோற்றமும் அதைத் தேசிய சந்தையொன்று உருவாக்கியதும் இனம் (Nationality) தேசிய இனமாக (Nation) மலர்வதற்கேற்ற தகைமைகளை அளித்தது.

மாக்கிசை சித்தாந்தத்தின்படி தேசிய இனம் என்று கூறும் பொழுது வரலாற்று ரீதியான வாழ்வைக் கொண்டுள்ளவர்களும், பொதுவான மொழி, பொதுவான பிரதேசம், பொதுவான பொருளாதார வாழ்வு ஆகியவற்றிற்கு உரித்தானவர்களும், பொதுக் கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியனவற்றால் வெளிப்பாடு பெறும் உணர்வுபூர்வமான ஐக்கிய மனநிலையுடையவர்களுமான ஒரு கூட்டமான மக்களைக் குறிக்கும்.

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் போது;

1. தமக்கெனத் தனியான வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டிருப்பதனாலும்,
2. வீட்டு மொழியாகவும், நாட்டு மொழியாகவும் தமிழ் மொழியையே ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதனாலும்,
3. வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களைப் பாரம்பரிய தாயகங்களாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருவதனாலும்,
4. விவசாயம், மீன்பிடித்தொழில், சிறுகைத்தொழில் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட சுயசார்புப் பொருளாதார வளம் பெற்றவர்களாதலாலும்,
5. கலாசாரம் பண்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஒரே இனம் என்ற உணர்வுபூர்வமான மனநிலையுடையவர்களாதலாலும், இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனமாகும்.

இந்திய வம்சாவழியினரும் முஸ்லிம்களும் இன்னும் தேசிய இனம் என்ற அந்தஸ்தைப் பெறவில்லை. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் செறிந்து வாழும் தேசிய சிறுபான்மையினராகவே அவர்கள் உள்ளனர். தகுதியான குடியேற்றக் கொள்கை மூலமாக ஒரு பிரதேசத்தையும், பொதுவான ஒரு பொருளாதார வாழ்வையும் ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதன் மூலம் அவர்களைத் தேசிய இனங்களாக வளர்க்க முடியும். சோஷலிச சமுதாய அமைப்பின் கீழேயே இவ்வாறான மாற்றத்தை எதிர்பார்க்கலாம்.

■ சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்திப் பேசி வருகின்றீர்கள். மேற்கண்டவாறும் சொல்கின்றீர்கள். இது முரண்பாடான நிலையல்லவா?

இதில் முரண்பாடு எதுவும் இல்லை.

கம்யூனிஸ்ட் என்ற வகையில் சுயநிர்ணய உரிமையை வற்புறுத்துகிறேன். தமிழன் என்ற முறையில் பிரிவினை தேவையில்லை என்று கூறுகிறேன்.

ஒரு தேசிய இனத்துக்குப் பிரிந்து செல்வது உட்பட சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு. அந்த உரிமை மறுக்கப்படுமாயின் அது அத் தேசிய இனத்துக்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய அநீதி. அநீதிக்கு எதிராகப் போராடும் அனைவரும் இந்த உரிமையை வற்புறுத்தியாக வேண்டும்.

சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பதா அல்லவா என்பதை அந்த உரிமையை அனுபவிக்கும் மக்களே தீர்மானிப்பார்கள். அத் தீர்மானம் சரியானதா அல்லவா என்பதை ஆராய்ந்து பார்க்க அம் மக்கள் தவறக் கூடாது.

இலங்கையில் வாழும் இனங்கள் அனைத்தும் சமத்துவமான இனங்களாக இணைந்து வாழவேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன்.

தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு நீர்ப்பாசனமும் மலிவு மின்சாரமும் அத்தியாவசிய தேவைகள். தென்னிலங்கையிலிருந்து இவற்றைப் பெறமுடியும். தமிழ் விவசாயி

களின் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கும், சுருட்டு, புகையிலை போன்றவற்றிற்கும் தென்னிலங்கையே பிரதான விற் பனைக் களமாக விளங்குகின்றது. தமிழ்பேசும் மக்களுள் பெரும்பான்மையானோர் சிங்களப் பிரதேசங்களில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலன் பாதிக்கப்படாத வகையில் எங்களுடைய தீர்வு அமைய வேண்டும்.

இனங்கள் ஐக்கியமாக வாழவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தும் காரணங்கள் இவை. ஐக்கியம் சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே இடம்பெறவேண்டும். இப்பொறுப்பு பெரும்பான்மை இனத்தையே பெரிதும் சார்ந்துள்ளது. சமத்துவத்துக்கான சாத்தியக்கூறுகள் எதுவுமே இல்லையென்றால் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க விரும்புவது தவறானதல்ல.

17-5-1977-ந் திகதிய ‘விரதேசரி’யில் வெளியாகிய எனது அறிக்கையின் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும். அதைக் கீழே தருகிறேன்.

“தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களான வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே தமது மொழியில் ஆளக் கூடிய ஒரு அமைப்பு உருவாகுதல் அவசியமானது. அனைத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களினதும் நியாயமான உரிமைகள் நிலைநாட்டப் படுவதற்கும், அவர்கள் மத்தியில் சமத்துவமற்ற நிலை உருவாவதைத் தவிர்ப்பதற்கும் பூரண சுயநிர்ணய உரிமைபுள்ள சுயாட்சிப் பிரதேசம் அமைப்பதே சரியான வழியாகும்.

“விவாகரத்துச் சட்டம் நடைமுறையில் இருப்பதற்காக விவாகம் செய்த அத்தனை பேரும் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணையை விட்டுப் பிரியவேண்டும் என்பதல்ல. அதே அடிப்படையில் யதார்த்தநிலையை மனதில் வைத்துச் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

“தமிழ் பேசும் மக்களில் அரைவாசிக்கு அதிகமானோர் தென்னிலங்கையில் சிங்கள மக்களுடன் செறிந்து வாழ்

கிறார்கள். துறைமுகத் தொழிலாளராகவும், தோட்டத் தொழிலாளராகவும், வேறு பல தொழில்களைப் புரிபவர்களாகவும் வாழும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை அப்பகுதிகளில் வேறூன்றியிருப்பதற்கு விசேடமான காரணங்கள் உண்டு. வீட்டுமொழியாகவும், நாட்டு மொழியாகவும் தமிழையே ஏற்று வாழும் தென்னிலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் நிலையைப் பலப்படுத்தும் வகையில் எங்கள் கொள்கை அமைந்துவிடவேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் தனியான அரசு இருந்த வரலாறு உண்டு என்பதற்காகப் பிரிந்து செல்ல வேண்டுமென்றில்லை. வரலாற்றை அக்காலப் பின்னணியிலிருந்து பிரித்தெடுத்துப் பார்க்கக் கூடாது. இக்காலச் சூழ்நிலைக்கும் இக்கால மக்களின் தேவைகளுக்கும் இசையவே நாம் நமது கொள்கைகளை வகுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தோட்டத் தொழிலாளர் இலங்கைக்கு வந்ததும், எம்முடன் மொழியால் பிணைக்கப்பட்ட உடன் பிறப்புகளான அவர்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் சிறுபான்மை இனமாக வாழ்ந்து வருவதும் ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிந்திய நிலைமை—இக்காலச் சூழ்நிலை. இதற்கேற்பவே எமது கொள்கைகள் வகுக்கப்படல் வேண்டும்.

■ பாகிஸ்தான் பிரிவினைக்குப் பின்னரும் இந்தியாவில் முஸ்லிம்கள் வாழ்வதைப்போலத் தென்னிலங்கையில் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழமுடியாதா?

இரண்டு நிலைமைகளையும் ஒப்பிட முடியாது.

பாகிஸ்தான் பிரிவினையின்போது இந்தியாவில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் தொகை பாகிஸ்தான் பகுதியில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களின் தொகையிலும் பார்க்கக் குறைவானது. இலங்கையில் நிலைமை அப்படியல்ல. அரசாங்கதினால் கடைசியாக வெளியிடப்பட்ட புள்ளிவிபர அறிக்கையின்படி, இலங்கைவாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுள் 40.6 விகிதத்தினர் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலும் 59.4 விகிதத்தினர் ஏனைய ஏழு மாகாணங்களிலும் வாழ்கின்றார்

கள். மேலும், இந்தியாவில் தங்கிய முஸ்லிம்கள் தாங்கள் வாழும் பிரதேசங்களின் மொழியையே வீட்டு மொழியாகவும் நாட்டு மொழியாகவும் ஏற்றுக்கொண்டதுடன் இந்தியாவிலுள்ள பல சிறுபான்மை இனங்களோடு இன்னொரு சிறுபான்மை இனமாகவே வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் இலங்கையில் நிலைமை வேறு. இலங்கையில் பிரிவினை ஏற்படுமே யானால் தென்னிலங்கையில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்கள் மொழிவாரியான தனிச் சிறுபான்மை இனமாக வாழ வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைமை தவிர்க்க முடியாதது.

■ பிரிவினை அறவே கூடாது என்பதுதான் உங்கள் நிலையா?

நான் தமிழன் என்பதால் சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலான ஐக்கியத்தையே பெரிதும் விரும்புகிறேன். அனைத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களினதும் நலனுக்கு அதுவே சிறந்த வழி என்பது எனது கருத்து. தமிழ்பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்வதும், தேசிய இனமாகிய இலங்கைத் தமிழருக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை வழங்குவதும் சமத்துவத்துக்கான முக்கிய முன் தேவைகள்.

சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்துக்கான சாத்தியக் கூறுகள் எதுவுமே இல்லாத நிலையில் பிரிவினை தவிர்க்க முடியாததும் அவசியதேவையுமாகின்றது. அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் பிரிவினையை நான் ஏற்கிறேன் — பரீட்சையில் நூறு புள்ளிகள் எடுக்க முயற்சிக்கும் மாணவன் அது கிடைக்காதபோது எழுபத்தைந்து புள்ளிகளுடன் திருப்தியடைவதைப்போல.

■ வவுனியாவுக்கு வடக்கேதான் தமிழ்ப் பிரதேசம் என்று கூறப்படுவதைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இக் கருத்து பேரினவாதத்தின் பிரதிபலிப்பே யொழிய வேறொன்றுமில்லை. சில முற்போக்குத் தலைவர்கள் மத்தியிலும் இப்படியான கருத்து இருப்பது வருத்தத்துக்குரியது.

யது. கிழக்கு மாகாணத்திலும் மன்னார் மாவட்டத்திலும் முஸ்லிம்களும் தமிழரும் கலந்து வாழ்வதனாலேயே இக்கருத்து முன்வைக்கப் படுகின்றது.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் மக்களின் தாயகங்கள் என்று யாரும் சொல்லவில்லை. தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்கள் என்றே கூறி வருகிறோம்.

முஸ்லிம் பெருமக்கள் தமிழ் மொழியைத் தமது மொழியாகக் கொண்டு வர்ப்பது வருபவர்கள். அவர்களும் தமிழரும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் சந்ததி சந்ததியாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஒன்றுடனொன்று தொடர்பான மாகாணங்களாகிய வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்பேசும் மக்களாகிய முஸ்லிம்களும் தமிழரும் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வருவதால் இவ்விரு மாகாணங்களும் தமிழ்பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்கள் என்பதை மனச்சாட்சி உள்ளவர்களால் மறுக்க முடியாது. தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களில் சிலபகுதிகள் இன்று சிங்களப் பிரதேசங்களாக உருமாறி வருவதை நாம் அறிவோம். இது பிரதேச அபகரிப்பையும், தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகங்களுக்கிடையேயுள்ள தெர்டர்வைத் துண்டிப்பதையும் நோக்கமாகக்கொண்டு எடுக்கப்பட்டு வரும் திட்டமிட்ட நடவடிக்கையாகும். தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரதேசத்தை இணைத்துக்கொள்வதற்கான முயற்சி என இதைக் கூறலாம்.

■ 'இணைத்துக் கொள்ளல்' என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்துவது சரியா?

'Annexation' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவதையே 'இணைத்துக்கொள்ளல்' என்று குறிப்பிடுகிறேன். ஒரு நாட்டின் நிலப்பரப்பை இன்னொரு நாடு அபகரிப்பது மாத்திரம் இணைத்துக் கொள்ளல் அல்ல. ஒரு இணைத்தின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தை இன்னொரு இனம் தனதாக்குவதும் இணைத்துக்கொள்ளல் ஆகும். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகம். இப்பிரதேச

சத்தின் சில பகுதிகள் சிங்களப் பகுதிகளாக மாற்றப்பட்டு விட்டன. சில பகுதிகள் மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. லெனினுடைய கருத்தின்படி இணைத்துக்கொள்ளலைப் பொதுவான முறையில் பின்வரும் மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. பலவந்தமான இணைப்பு.
2. பிறிதோர் இனத்தின் பிரதேசத்தைத் தமது பிரதேசத்துடன் திட்டமிட்டுச் சேர்த்துக் கொள்ளல் போன்ற இன ஒடுக்குமுறை மூலமான இணைப்பு.
3. நிலவி வந்த நிலைமையை மாற்றியமைத்தல் மூலமான இணைப்பு.

அம்பாறை மாவட்டம் சிங்களப் பிரதேசத்துடன் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் மூன்றி விரண்டு பகுதியில் சிங்களத் தேர்தற் தொகுதி அமைக்கப்பட்டதன் மூலமும், கொக்கிளாய்க் கால்வாய்க்குத் தெற்கேயுள்ள பிரதேசத்தில் சிங்கள நிர்வாகப் பிரிவை அமைக்கும் முயற்சியின் மூலமும் திருகோணமலை மாவட்டம் தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகம் என்ற அந்தஸ்தை இழப்பதுடன் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கிடையிலான தொடர்பும் துண்டிக்கப்படுகின்றது. இது நிலவிவரும் நிலைமையை மாற்றியமைக்கும் முயற்சி. வடமாகாணத்திலிருந்து கிழக்கு மாகாணத்துக்கான பிரதான போக்குவரத்துப் பாதை சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கூடாகவே தொடர்ந்தும் இருந்து வருவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய நிலைமை வளர்ந்து வருவதற்கு எதிராகப் போராட, மாக்கிஸ்டுகள் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அவ்வாறு போராடத் தவறின் முதலாளித்துவ நோக்கங்களுக்கு உதவுவதாகவே முடியும்.

■ முதலாளித்துவ நோக்கங்களுக்கு உதவுவதாக எவ்வாறு கூற முடியும்?

சிறிய இனங்கள் தமது தனித்துவத்தை இழந்து பெரிய இனத்துடன் சங்கமித்துப் போவதையே முதலாளித்துவம் விரும்புகின்றது. அதுவே முதலாளித்துவம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கான தீர்வு.

சிறிய இனங்கள் வாழும் பிரதேசங்களுக்கிடையே தொடர்பு இல்லாமலிருப்பதும் பெரிய இனம் வாழும் பிரதேசம் சிறிய இனத்தின் பிரதேசத்தைச் சூழ்ந்திருப்பதும் சங்கமம் நிகழ்வதற்கு வாய்ப்பான சூழல், தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகங்களுக்கிடையிலான தொடர்பு துண்டிக்கப்படும் வகையிலும் சிங்களக் குடியேற்றத்தின்மூலம் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் சூழப்படும் வகையிலும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்போது அதற்கு எதிராகப் போராடாமலிருப்பது சங்கமத்துக்கு வாய்ப்பான சூழலை உருவாக்குவதற்கு உதவுவதாகத்தான் இருக்க முடியும்.

இவ்வாறு கூறுவதைப் 'பிரதேச வாதம்' என்றோ 'குறுகிய தேசிய வாதம்' என்றோ கூறமுடியாதா?

பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் எல்லாம் இழைத்த நம்பிக்கைத் துரோகம், விளைவித்த அவமானம் ஆகியவற்றால் நொந்துபோயுள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் தங்கள் சமத்துவமற்ற நிலையை நிவர்த்திக்கும் நோக்குடன் தமது பிரதேசப் பாதுகாப்புக்காகவும் இன உரிமைக்காகவும் குரல் கொடுப்பதைப் பிரதேச வாதம் என்றோ குறுகிய தேசிய வாதம் என்றோ கூறுபவர்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனைபற்றிய உண்மையான பாட்டாளி வர்க்க அணுகு முறையைக் கிரகித்துக் கொண்டவர்களாக முடியாது. அத்தகையோர் அடிப்படையில் குட்டி பூர்ஷுவாக் கண்ணோட்டத்துடன் இருப்பதோடு நிச்சயம் அவர்கள் பூர்ஷுவாக் கண்ணோட்டத்துக்குச் சென்றுவிடுவார்கள்.

தேசிய இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக லெனின் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் பின்வரும் பகுதியை இவர்கள் படித்துப் பார்க்கவேண்டும்:

“மனத் தாங்கலுக்காளான தேசிய இனத்தினர் வேறெந்த உணர்வைக் காட்டிலும் சமத்துவ உணர்ச்சிகளுக்கே அதி

கம் வயப்படுகின்றனர். அந்த உணர்வு மீறப்படுகிறது— அதுவும் புறக்கணிக்கும் வகையிலோ அல்லது விளையாட்டாகவோ பாட்டாளிவர்க்கத் தோழர்களாலேயே மீறப்படுகிறது என்றால் அந்த உணர்வு மேலும் அதிகப்படுகிறது. எனவே, இந்தப் பிரச்சனையில் தேசிய சிறுபான்மை இனத்தவருக்குச் சலுகைகள் குறைக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் கொஞ்சம் கூடிவிட்டாலும் பாதகமில்லை.”

■ சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பிரிந்து செல்லும் உரிமை அல்ல என்று கூறுவது சரியா?

அப்படியானால் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற பதத்துக்கு அர்த்தமேயில்லை. ஒரு இனம் தன்னுடைய தலைவியைத் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்வதுதான் சுயநிர்ணய உரிமை. குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் நிலவும் நிலைமைகளைப் பொறுத்தவரையில் பிரிந்து செல்வதன்மூலமா அல்லது இணைந்து வாழ்வதன்மூலமா ஒரு இனத்தின் நிரந்தரமான வளர்ச்சியும் விமோசனமும் ஏற்படமுடியும் என்பதைக் கவனத்துக்கு எடுத்தே தீர்மானித்தல் வேண்டும்.

சுயநிர்ணய உரிமை கலாசார வாழ்வைப் பொறுத்தவரையிலேயே பிரயோகிக்கப்படல் வேண்டும் என்று கூறுவாரும் உண்டு. இது ஒரு தவறான கருத்து.

அரசியலில் சுயநிர்ணய உரிமை பிரிந்து செல்வதையே குறிக்கின்றது என்பதை லெனின் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“மாக்கில வேலைத் திட்டத்தில் இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை எனப்படுவது, வரலாற்று, பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தின்படி, அரசியல் சுயநிர்ணய உரிமையை, சுதந்திரமான அரசை, தேசிய அரசு ஒன்று அமைப்பதைத் தவிர வேறெதையும் குறிக்க முடியாது.”

■ சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது தேசப் பிரிவினைக்கு ஒத்துழைப்பதாகாதா?

ஒருபோதும் இல்லை. சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது வேறு. அதைப் பிரயோகிப்பது வேறு. சுயநிர்ணய

உரிமையை அங்கீகரிப்பது தேசப் பிரிவினைக்கு ஒத்துழைப்பதற்குச் சமன் என்று சொல்வது விவாகரத்துச் சட்டத்தை நிறைவேற்றும் அரசாங்கம் அந்த நாட்டிலுள்ள எல்லாக் குடும்பங்களையும் பிரித்துவைக்கும் பாவத்தைப் புரிகின்றது எனக் கூறுவதைப் போன்றது.

“சுயநிர்ணய உரிமையை — அதாவது பிரிந்து செல்லும் உரிமையை ஆதரிப்பவர்கள் பிரிவினையை ஊக்குவிப்பவர்கள் எனக் குற்றஞ் சாட்டுவது விவாகரத்துக்கான சுதந்திரத்தை ஆதரிப்பவர்கள் குடும்பப் பிணைப்பைச் சிதைப்பதை ஊக்குவிப்பவர்கள் எனக் குற்றஞ் சாட்டுவதைப் போல முட்டாள்தனமானதும் மாய்பாலமானதுமாகும்” என்று லெனின் கூறியதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஒரு இனம் இம்சிக்கப்படும் நிலையிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான சிறந்த ஆயுதம் சுயநிர்ணய உரிமை. தட்டிக்கேட்க ஆனில்லாவிட்டால் தம்பி சண்டப் பிரசண்டம் என்பதைப்போலச் சிறுபான்மை இனத்துக்குப் பிரிந்துசெல்லும் உரிமை இல்லாவிட்டால் முதலாளித்துவ அமைப்பின் கீழ் பெரும்பான்மை இனம் ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தயங்காது.

சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்க மறுப்பது இன ஒடுக்குமுறைக்கு ஒத்துழைப்பதற்குச் சமனாகும்.

தமிழ் மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான தகமையைப் பெறுவதற்குரிய பெராளாதார வளர்ச்சி இன்னும் ஏற்படவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்கின்றீர்களா?

இல்லை. இது ஒரு விதண்டாவாதம்.

தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை மாக்கிஸம் அங்கீகரிக்கின்றது. இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். அவர்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கமுடியாதது.

பெராளாதார வளர்ச்சி இல்லையென்றாலும் வளம் உண்டு. வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பு உண்டு. “ஐக்கிய முன்னணி அரசு”

சாங்கம் பதவிக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து, ‘மணி ஓடர் பொருளாதார’மாக இருந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பொருளாதார அமைப்பு சுயசார்புப் பொருளாதாரமாக வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியிருக்கின்றது” என்று தோழர் பீட்டர் கெனமன் பல பொதுக் கூட்டங்களில் பேசியதை நினைவு கூருதல் பொருத்தமாக இருக்கும்: கிழக்கிலங்கையின் பெர்ருளாதாரம் எக்காலத்திலும் சுயசார்பானதாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் பொருளாதார வளர்ச்சி குறைவானதென்றால் அதற்கு அரசாங்கங்களின் பாராமுகமே பிரதான காரணம் என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஒரு இனம் வாழும் பிரதேசம் பொருளாதாரத்துறையில் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கு இனங்களிடையே சமத்துவம் நிலவாமை முக்கிய காரணமாகும். சிறுபான்மை இனங்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களை ஏற்றுக்கொள்ளலும், சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தலும் இனங்களுக்கிடையே சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான முன்தேவைகளாகும்.

மேலும் தேசிய இனம் என்ற அங்கீகாரம் வழங்குவதற்கு அதி உயர்ந்த பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படும்வரை காத்திருக்கவேண்டியதில்லை சுதந்திரம் பெற்றுக் குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் அமெரிக்கா பொருளாதார ரீதியாகச் சார்பு நிலையிலேயே இருந்தது. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்டகாலத்தில் சோவியத் யூனியன் பொருளாதாரத்தில் தன்னிறைவு பெற்றிருக்கவில்லை.

இலங்கைத் தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதற்குப் பொருளாதார வளர்ச்சியின்மையைக் காரணங்காட்டுவது பிரச்சனையிலிருந்து தப்பிச் செல்வதற்கான நொண்டிச் சாட்டாகும்.

■ சோஷலிச அமைப்பின் கீழேயே சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க முடியும் என்பதைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

சுயநிர்ணய உரிமைக்காக எழும் குரலைத் தணிக்கும் நோக்கத்துடன் இப்படியான ஒரு வாதம் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை உண்டா இல்லையா என்பதுதான் இங்கே பிரதான கேள்வி.

சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிப்பது வேறு. அதை அங்கீகரிப்பது வேறு. மாக்கில சித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதற்குச் சோஷலிச அமைப்பு ஏற்படும்வரை காத்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை—காத்திருக்கவும் கூடாது.

சோஷலிசம் சுரண்டலை ஒழிப்பதனால் அவ்வமைப்பின் கீழ் இன ஒடுக்குமுறை அற்றுப்போகின்றது. இதனால் தேசிய இனங்கள் பிரிந்துசெல்லவேண்டிய அவசியமே சோஷலிச அமைப்பின் கீழ் ஏற்படுவதில்லை. சோஷலிச நாடுகளில் தேசிய இனங்கள் இணைந்து இன்பமாக வாழும் நிலைமை இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். சிறுபான்மை மக்களுக்குச் சோஷலிச அமைப்பே மிகப்பெரியதொரு பாதுகாப்பாக இருப்பதனால் அவ்வமைப்பின்கீழ் வேறுபாது காப்புகள் அவசியமற்றவை. இதை மனதில் வைத்தே “இந்த நாட்டிலே சமதர்மம் நன்கு நிலைத்து, கட்சிபேதமற்ற, வர்க்க பேதமற்ற, வகுப்புப் பேதமற்ற, ஒரு சமுதாயம் நிலைக்குமானால் மேல்சபையும் வேண்டாம், அரசியலமைப்புத் திட்டங்களும் வேண்டாம், அடிப்படைத் தீர்மானங்களும் வேண்டாம், அடிப்படை உரிமைகளும் வேண்டாம் என்று நான் துணிந்து கூறுவேன்” என அரசியலமைப்புச் சபையில் 18-06-77-ந் திகதி ஊர்காவற்றுறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் கூறினார்.

ஆனால் சோஷலிசம் மலராத நாடுகளில் நிலைமை வேறு. பேரினவாதத்தின் தாக்குதலிலிருந்து விடுதலை பெறச் சிறிய இனங்கள் துடிக்கின்றன. ஒடுக்கும் மக்களிடமிருந்து ஒதுங்கி வாழ ஒடுக்கப்படும் மக்கள் விரும்புகின்றார்கள்.

பெரும்பான்மை இனத்தின் மத்தியிலுள்ள பாட்டாளி வர்க்கம் நீதியான நிலைபாட்டை எடுக்கத் தவறுமேயானால் சிறுபான்மை மக்களிடம் பிரிவினை வேட்கை வளர்வது தவிர்க்கமுடியாததாகிவிடும். எனவேதான், சோஷலிசம் மலராத நாடுகளில் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்று அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவசியத்தேவையாகின்றது. அத்தகைய அங்கீகாரம் சிறுபான்மை மக்களின் மீது ஒடுக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்படுவதற்கு எதிரான சிறந்த பாதுகாப்பாக அமையும் என்பதை ஏற்கனவே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன்.

சோஷலிச அமைப்பின் கீழேயே சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க வேண்டும் எனக் கூறுவது தவறு. சோஷலிசம் மலராத நிலையிலும் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பிரயோகிக்க முடியும். வரலாற்றில் இதற்கு உதாரணங்கள் உண்டு.

சுவீடீஸ் அரசர்களால் நோர்வே சுவீடனுடன் இணைக்கப்பட்டது. நோர்வேயில் தனியான பாராளுமன்றம் இயங்கிவந்த போதும் சுவீடன் மன்னரின் நேரடியான ஆளுகைக்குட்பட்ட பிரதேசமாகவே அது இருந்தது. இந்தப் பலவந்தமான இணைப்பைத் தொடர்ந்து இரு இன மக்களிடையேயும் நீண்டகாலமாக மோதல்கள் இடம்பெற்று வந்தன. இறுதியாக, 1905ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் நோர்வேயின் பாராளுமன்றம் ‘‘சுவீடன் அரசன் இனியும் நோர்வேயின் அரசனை இருக்க முடியாது’’ என்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. இதைத் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற வாக்கெடுப்பில் மிகப் பெரும்பான்மையான நோர்வே மக்கள் சுவீடனிலிருந்து நோர்வே பிரிந்து செல்வதை ஆதரித்து வாக்களித்தனர். நோர்வே சுவீடனிலிருந்து பிரிந்தது.

சுவீடன் ஒரு சோஷலிச நாடல்ல. பிரிவினைக்குப் பின் நோர்வே மக்கள் முடியாட்சியையே தேர்ந்தெடுத்தனர். எனினும், லெனின் இப் பிரிவினையை அங்கீகரிக்கிறார். இது தொடர்பாக அவர் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

“சுவீடன் சோஷலிச ஜனநாயக வாதிகள் தங்கள் முழுப் பலத்தையும் திரட்டி நிலப் பிரபுக்களினதும் கொகோஷ்கின்களினதும் சித்தாந்தத்திற்கும் கொள்கைக்கும் எதிராகப் போராடத் தவறியிருந்தாலும், தேசிய இனங்களின் சமத்துவத்தை மாத்திரமல்லாமல் தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையையும், பிரிந்து செல்வதற்கான நோர்வேயின் சுதந்திரத்தையும் கோரத் தவறியிருந்தாலும் சோஷலிசத்திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் துரோகமிழைத்தவர்களாகியிருப்பார்கள் என்பதில் சிறிதளவேனும் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது.”

பாகிஸ்தானிலிருந்து வங்காளதேசம் பிரிந்து தனியரசு அமைத்ததும் அப்பிரிவினைக்குச் சோவியத் யூனியன் ஆதரவு நல்கியதும் அண்மைக்கால சம்பவங்கள். பாகிஸ்தான் ஒரு சோஷலிச நாடல்ல.

■ சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துவது தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பிளவுபடுத்துவதற்குச் சமஸ்காதா?

இல்லை. இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குவதால் தொழிலாளிவர்க்கத்தின் ஐக்கியம் பலமடைகின்றது.

இனத்தை இனம் சுரண்டுவது உட்பட சகலவிதமான சுரண்டலையும் ஒழிப்பதாகிய சோஷலிச சமூக அமைப்பு வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலமாக உருவாகின்றது. இனங்களுக்கிடையே சமத்துவம் நிலைநாட்டப்படுவதன் மூலமே வர்க்கப்போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கேற்ற வாய்ப்பான சூழ்நிலையை உருவாக முடியும். சகல தொழிலாளரிடையேயும் உணர்வு பூர்வமான ஐக்கியம் இல்லையெல் வர்க்கப் போராட்டம் பின்னடைவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.

தமிழ் பேசும் தொழிலாளரும் சிங்களத் தொழிலாளரும் ஆளும் வர்க்கத்தினால் ஒரேவிதமாகச் சுரண்டப்படுகின்ற போதிலும் சமூக அந்தஸ்து, மொழியுரிமை ஆகியவற்றைப் பெறாததனால் இருசாராரும் அனுபவிக்கும் உரிமைகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் பாகுபாடுகளும் அகற்றப்

படும்வரை உணர்வு பூர்வமான ஐக்கியத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. தொழிலாளி வர்க்க இயக்கங்களை வழிநடத்தும் தலைவர்கள் சுயநிர்ணய உரிமையின் நியாய பூர்வத்தையும் அத்தியாவசிய தேவையையும் பற்றித் தொழிலாளருக்குக் கற்பிக்கத் தவறுவார்களேயானால் அவர்கள் மத்தியில் இனவாதக் கருத்துகள் வேரூன்றிப் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் பேரினவாதப் பெரு வெள்ளத்தில் அள்ளாண்டு செல்லும் அபாயம் தவிர்க்க முடியாததாவதோடு வர்க்கப் போராட்டம் வெகுவாகப் பின்தள்ளப் பட்டுவிடும். இந்த நிலைமை தொழிலாளிவர்க்கத்தில் பிளவுகளையும் பலவீனத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

இலங்கையின் அண்மைக்கால வரலாறு இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். தமிழ் மொழிக்குச் சில சலுகைகள் அளிக்கப் படுவதற்கு எதிராகச் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்தியதும், மேதின ஊர்வலத்திலும் வேறு ஊர்வலங்களிலும் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் வகுப்பு வாத கலோகங்களைக் கோஷித்தது மாத்திரமல்லாமல் தமிழ் இனத்தை இழிவுபடுத்தும் வகையில் மசால வடை, தோசை போன்றவற்றைத் தலையிலே வைத்துச் சென்றதும் முற்போக்குச் சக்திகள் — குறிப்பாக மார்க்சிஸ்டுகள் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டிய சம்பவங்கள். தேசிய இனப் பிரச்சனைபற்றிய தெளிவான அறிவைப் புகட்டுவதற்குத் தலைவர்கள் தவறியதாலேயே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது.

இன ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான குரல் பலவீனமாக இருக்கும்போது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஐக்கியமும் பலவீனமடைகின்றது. இனங்களின் நியாயபூர்வமான உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவை ஒன்றிற்கொன்று சமத்துவமானவை என்ற நிலை ஏற்படும்போது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் ஐக்கியம் வலுப்பட்டுப் போராட்ட பலம் ஏற்படுகின்றது. இதை மனதில் வைத்தே “தேசிய அநீதியைப்

போன்று வேறெதுவும் பாட்டாளி வர்க்கத் தோழமையின் வளர்ச்சியையும் அது வ லு ப் பெறுவதையும் த டு த் து நிறுத்தமுடியாது” என்று லெனின் கூறினார்.

எல்லா இனங்களையும் சேர்ந்த தொழிலாளர் மத்தியில் இறுக்கமான ஐக்கியமும் ஒருமைப்பாட்டும் இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பொது வர்ன நோக்கங்களும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான அதன் போராட்டத்தின் தேவைகளும் வலியுறுத்துகின்றன. இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான ஒன்றுபட்ட போராட்டம் இத் தகைய ஐக்கியத்துக்கும் ஒருமைப்பாட்டுக்கும் வழிவகுக்கின்றது, இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் சுயநிர்ணய உரிமையின் அங்கீகாரம் அத்தியாவசியமானது என்பதால் அது மறுக்கப்படுவது இனவாதத்துக்குத் தலை சாய்ப்பதாகி விடும்.

எனவேதான் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பலப்படுத்துமெயொழியப் பலவீனப்படுத்தாது என்று கூறுகிறேன். சுயநிர்ணய உரிமை தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பலவீனப்படுத்துமென்றால் சோவியத் யூனியனில் தொழிலாளி வர்க்கம் பலவீனப்பட்டல்லவா இருக்கவேண்டும்!

■ சோஷலிசம் இன ஒடுக்குமுறையை ஒழிக்கின்றது எனக் கூறுகின்றீர்கள். அப்படியானால் சிறிதுகாலத்துக்கு இன உரிமைப் போராட்டத்தைப் பின்போட்டுவிட்டு முழுப் பலத்துடனும் சோஷலிசத்துக்கான போராட்டத்தில் ஈடுபடலாமல்லவா?

இப்படியான ஒரு கருத்தைச் சிலர் முன்வைப்பது உண்மைதான். அவர்கள் அடிப்படையில் சோஷலிசத்தைப் பற்றிய சரியான அறிவு இல்லாதவர்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும். பொருளாதாரத்தைமட்டும் மையமாக வைத்தே அவர்கள் சோஷலிசத்தை மதிப்பீடு செய்கின்றார்கள். இன விடுதலையும் சோஷலிசத்தின் ஒரு அம்சம் என்பதை அவர்கள் மறந்து விடுகின்றார்கள்.

சோஷலிசம் பெர்ருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டுள்ள போதிலும் அது வெறுமனே பொருளாதார சித்தாந்தம் என்ற அளவுக்குக்குறைத்துக்கணிப்பீடு செய்யமுடியாது. ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான போராட்டமும் சோஷலிசத்துக்கான போராட்டத்தின் ஒரு அம்சமே. சோஷலிசத்துக்கான போராட்டத்தில் சகல இனங்களும் இணைந்துபோராடவேண்டும். இனவிடுதலைப் போராட்டத்தில் சோஷலிச சக்திகள் நீதியான ஒரு நிலைபாட்டை எடுப்பதன் மூலமே அதற்கைய ஒரு இணைப்பை ஏற்படுத்தமுடியும். எனவே, இரண்டு போராட்டங்களும் சம காலத்தில் இடம் பெறவேண்டியவை.

■ தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லா அலுவல்களையும் தமது மொழியில் செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்படுமாயின் தொழிலாளிவர்க்கத்தின் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்த முடியாதா?

தமிழ்பேசும் மக்கள் தங்கள் அலுவல்களைத் தமது மொழியில் நடத்தக்கூடிய வசதிகள் இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆனால் அந்த வசதிகளுடன் இன உரிமை பூரணப்படுத்தப்படுவதில்லை. பூரண உரிமையை அணுகிச் செல்வதற்கான பாதையிலுள்ள ஒரு படிக்கல்லாகவே அது அமையும்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் தங்கள் அலுவல்களைத் தமிழ் மொழியில் நடத்தும் அதேவேளையில் அவர்களுடைய பிரதேசம் அபகரிக்கப்படுவதும், வேலைவாய்ப்பைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் ஒதுக்கப்படுவதும் இன்னும் இதுபோன்ற ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகளும் மனத்தாங்கலை அகற்று வதற்கு உதவாது. பெரிய இனத்துடன் தாங்களும் சமத்துவமானவர்கள் என்ற உணர்வு தமிழ் பேசும் மக்களிடத்தில் ஏற்படும்போதே வர்க்க ஐக்கியம் வலுப்படமுடியும்.

நாளாந்த அலுவல்களைச் சொந்த மொழியில் நடத்துவது சம உரிமை. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் உணர்வு பூர்வமான ஐக்கியத்துக்கு உரிமைகளின் சமத்துவம் நிலவவேண்டியது அவசியம்.

■ ‘சம உரிமை’ என்பதற்கும் ‘உரிமைகளின் சமத்துவம்’ என்பதற்குமிடையிலுள்ள வேறுபாடு என்ன?

அனைத்து மக்களும் தங்களுடைய நாளாந்த அலுவல்களைப் புரிவதில் பாகுபாடு இல்லாமலிருப்பது சம உரிமை, எல்லா மக்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளில் ஏற்றத் தாழ்வு இல்லாமலிருப்பது உரிமைகளின் சமத்துவம்.

இதை விளக்கமாகப் பார்ப்போம். தமிழ் பேசும் மக்களும் சிங்கள மக்களும் அரசுடனான தமது நாளாந்த அலுவல்களைத் தமது சொந்த மொழியில் நடத்துவதற்கு உரிமையுடையவர்களாக இருப்பின் அவர்கள் சம உரிமையை அனுபவிப்பவர்களாவர்,

அதே போல, இரு இன மக்களும் தத்தமது பிரதேச நிர்வாகத்தைத் தாங்கள் பெரும்பான்மையான வாக்குகளால் தெரிவு செய்யும் கட்சியிடமோ அல்லது நபரிடமோ கையளிக்கும் உரிமையைப் பெற்றிருப்பின் அதுவே உரிமைகளின் சமத்துவமாகும். இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதானால் ஒவ்வொரு இனத்தினதும் பிரதேச நிர்வாகம் அந்த இனத்தின் பெரும்பான்மை மக்களுடைய அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைதல் வேண்டும்.

இலங்கையில் இந்த நிலைமை இல்லை. நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் பேசும் மக்கள் சிங்கள மக்களின் பெரும்பான்மை முடிவை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலையே நிலவுகின்றது. பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பின் மூலம் உரிமைகளின் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தமுடியும். ஒவ்வொரு பிரதேசத்தின் நிர்வாகமும் அப்பிரதேசத்தின் சுயாட்சிப் பாராளுமன்றத்தினது பொறுப்பில் இருப்பதால் உரிமைகளின் சமத்துவம் நிலைபெறுகின்றது.

■ சிங்கள மக்கள் மத்தியில் சிறுபான்மை இனமாக வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் எவ்வாறு தங்கள் பிரதேச நிர்வாகத்தைத் தாங்களே தீர்மானிக்க முடியும்? ஒருநாட்டில் வாழும் ஒவ்வொரு பிரசையினதும் அபிலாஷையைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையில் ஆட்சியமைப்பு

இடம்பெறுவது அசாத்தியம். குறிப்பிட்ட ஒரு சிங்களப் பிரதேசத்தில் பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பு ஏற்படும்போது அது அப்பிரதேசத்திலுள்ள பெரும்பான்மை மக்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அமையும்.

அதே நேரத்தில் அப்பிரதேசத்திலுள்ள சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படவேண்டும். இனங்களின் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் சோஷலிசத்துக்கான போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்படும்போது சகல சிறுபான்மை மக்களினதும் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. இனங்களின் சமத்துவத்துக்கு இட்டுச் செல்லத்தக்க வகையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களில் பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பை ஏற்படுத்துவது இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் சிறுபான்மையினருக்குச் சிறந்த பாதுகாப்பாக அமையும்.

நான் முன்னரே சுட்டிக்காட்டியதைப்போலச் சிறுபான்மை இனங்களைத் தேசிய இனங்களாக வளர்த்தெடுக்கவேண்டும். முதலாளித்துவ அமைப்பில் இந்த வளர்ச்சியை எதிர்பார்க்கமுடியாது என்றபோதிலும் சோஷலிச சக்திகள் இதை ஒரு கொள்கையாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். தமிழ் பேசும் மக்களுள் ஒரு பகுதியினராகிய முஸ்லிம்கள் இன்று தேசிய இனமாக வளர்க்கப்படவேண்டியவர்கள். இலங்கையின் பல பகுதியிலும் செறிந்து வாழும் முஸ்லிம் மக்களை விருப்பத்தின் பேரில் ஒருகுறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் குடியமர்த்துவதன் மூலம் அப்பிரதேசத்தை அவர்களின் தனித்துவமான தாயகமாக்கி அவர்களைத் தேசிய இனமாக வளர்க்க முடியும், பிரதேச சுயாட்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அப்பிரதேசத்தின் நிர்வாகம் அவர்களின் அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவே அமையும்.

இந்திய வம்சாவழியினரும் காலப் போக்கில் தேசிய இனமாக வளர்க்கப்படவேண்டியவர்களே.

■ பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பு உடனடியாக ஏற்படுத்தக் கூடியதா?

நிரந்தரமரீன பலன் தரவேண்டிய எதையும் உடனடியாக ஏற்படுத்துவது என்பது இலகுவில் இயலாத காரியம். அது கட்டி வளர்க்கப்பட வேண்டியது.

படிப்படியான மாற்றங்களின் மூலமாகப் பிரதேச சுயாட்சியை ஏற்படுத்த முடியும். முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பில் பிரதேச சுயாட்சி உடனடியாக ஏற்படுத்தப்பட முடியாதது என்பதால் அதற்கு இட்டுச் செல்லத் தக்க வடிவங்களை ஏற்று அவற்றை வளர்த்தெடுப்பதற்கு நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இதற்கு மாவட்ட சபைகளிலும் பார்க்க மாகாண சபைகளே ஏற்ற வடிவமாகும். மாவட்ட சபைகள் பரப்பில் சிறியன. அத்தோடு, மன்னார் மாவட்டத்தை எடுத்துப் பார்க்கையில் அங்கே ஒரேயொரு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியே இருப்பதால் மக்களின் பரவலான பங்களிப்பு மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. மாகாண சபைகள் அபையும் பட்சத்தில் இத்தகைய குறைபாடுகள் தவிர்க்கப்படுகின்றன. கல்வி, சுகாதாரம், பொருளாதார வளர்ச்சி, குடியேற்றம் போன்ற விடயங்களில் பூரண அதிகாரம் உடையனவான மாகாணசபைகள் அமையின் அம்மாகாண மக்களின் தேவைகளையும் அபிலாஷைகளையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடியனவாக அவை இருக்கும். சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் மாகாண சபைகள் ஒன்றுடனொன்று இணைந்து கொள்வதற்கும் உரிமையுடையனவாக இருத்தல் வேண்டும்.

பிரதேச சுயாட்சியை நோக்கிய படிப்படியான வளர்ச்சி ஒவ்வொரு காலகட்டத்துக்குமேற்ப்பப் பல வடிவங்களைப் பெற்றுச் செல்வது ஒருபுறமிருக்க, பிரதேச சுயாட்சியை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள இயக்கங்கள் தங்கள் ஸ்தாபனங்களிலும் அக் கோட்பாட்டை நடைமுறைப் படுத்துதல் வேண்டும். குறிப்பாக, பிரதேச சுயாட்சியை அங்கீகரித்துள்ள இயக்கங்களின் தமிழ்ப் பிரதேசக் கிளைகள் தமக்குள்ளே ஒரு பிரதேசக் குழுவை அமைத்துச் செயற்படு

வதற்கு அனுமதி இருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் பிரதேச சுயாட்சிக் கோட்பாடும் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகாரமும் அர்த்தமற்றதாகி விடும்.

■ சுயநிர்ணய உரிமையை சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள ஸ்தாபனங்கள் அங்கீகரிக்கின்றனவா?

இது தொடர்பாக நான் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசிய பேச்சு 14-11-77 ந் திகதி ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்தது.

சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவான குரல் தென்னிலங்கையிலிருந்து ஒலிப்பதையிட்டு அப்பேச்சில் மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருந்தேன்.

இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒன்பதாவது தேசிய காங்கிரஸ் இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்துள்ளது. இடது சமசமாஜ கட்சியின் தலைவரான தோழர் வாசுதேவநாணயக்கார சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுத்திருக்கின்றார். சமீபத்தில் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்ட மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் தலைவர் ரோஹண விஜேவீராவும் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்திப் பேசி வருகின்றார்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ் வளாகத்தில் நடைபெற்ற ஒரு கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றிய கலாநிதி விக்கிரமபாகு கருணரத்ன என்பவர் தமிழ் மக்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்பதை மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

‘‘Left Samasamajaya’’ (இடது சமசமாஜ) என்ற பத்திரிகையின் செப்டம்பர் 25 ந் திகதிய இதழில் ‘‘குருசிங்ஹா’’ என்பவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரை பின்வருமாறு முடிக்கின்றது.

‘‘தமிழ் சிறுபான்மையினரின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதன் மூலமே தொழிலாளி வர்க்கம் அவர்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுக்க முடியும்’’

அண்மையில் இடம் பெற்ற இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து சிங்கள, தமிழ்ப் பிரமுகர்களால் கண்டியில் ஒரு பாதுகாப்பு முன்னணி அமைக்கப்பட்டது. கலாநிதி விக்ரமபாகு கருணரத்ன அதன் செயலாளர். "வகுப்பு வாதத்துக்கு எதிராகப் போராடுவதும் சிறுபான்மையினரின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையிலுள்ள அடிப்படை ஜனநாயகத் தன்மையைத் தெளிவு படுத்துவதும்" அம் முன்னணியின் நோக்கங்களுள் ஒன்றாகப் பிரகடனப் படுத்தப் பட்டுள்ளது.

சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு ஆதரவான இயக்கங்கள் இருப்பதையே இது காட்டுகின்றது.

■ சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதுமட்டும் போதுமானதா?

இல்லை. பிரசாரமும் தேவை.

தேசிய இயக்கங்கள் உள் மட்டத்தில் மாத்திரம் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் ஒரு நிலையையே இதுவரை இருந்தது.

ஆனால், இன்று வரவேற்கத்தக்க ஒரு மாறுதலைக் கண்முன்னால் காண்கிறோம். இடது சமசுமாய கட்சியினரும் றேஷனலிஸ்டீவீராவும் சுயநிர்ணய உரிமையை ஆதரித்துச் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பேசி வருகின்றனர். இது நம்பிக்கையூட்டுவதாக உள்ளது.

■ சுயநிர்ணய உரிமை மாக்கிஸத்துக்கு லெனின் ஆற்றிய பங்களிப்பு என்று கூறப்படுவது சரியா?

சுயநிர்ணய உரிமை மாக்கிஸத்துக்குப் புதியதல்ல. மாக்கிஸத்தின் முக்கிய அம்சங்களுள் மாக்கிஸத்தின் வெற்றிக் காரண பிரதான காரணங்களுள் சுயநிர்ணய உரிமையும் ஒன்று. சுயநிர்ணய உரிமைக்கு நடைமுறை வடிவம் கொடுத்தவர் லெனின்.

1896ஆம் ஆண்டு லண்டன் மாநகரில் நடைபெற்ற சர்வதேச காங்கிரஸ் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தது.

1867ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 2ந் திகதி அயர்லாந்து பிரச்சனை பற்றி எங்கெல்ஸுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் “இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிந்து செல்வது சாத்தியமற்றது என நான் முன்பு கருதினேன். இப்பொழுது அது தவிர்க்க முடியாதது எனக் கருதுகின்றேன் — பிரிவினைக்குப் பின்னர் இணைப்பு ஏற்படக்கூடும் என்றபோதிலும்” என்று கார்ள்மாக்ஸ் கூறுகின்றார்.

ஏற்கனவே மாக்கிஸத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரிந்து செல்லும் உரிமைக்கு லெனின் நடைமுறை வடிவம் தந்து அதன் தவறற்ற தன்மையை நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கிறார்:

அகிலத்தில் அடிமைப்பட்ட அனைத்து இனங்களினதும் விடிவுக்கும் விமோசனத்துக்கும் சுயநிர்ணய உரிமையே மிகச் சிறந்த வழி என்பதைச் சோவியத் உதாரணம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

■ இதுவரை காலமும் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்தாதது ஏன்?

தேசிய இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையே அடிப்படை அம்சமாக — ஆணியேவராக இருப்பதைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே மாக்கிஸம் சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகரித்துள்ளதை முன்னர் சுட்டிக் காட்டினேன். இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தது. 1944 ம் ஆண்டு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், அரசியல் சாசனம் அமைப்பது தொடர்பான கருத்துகளை எல்லா அரசியல் கட்சிகளிடமிருந்தும் கோரியது. அக் கோரிக்கைக் கிணங்க 15-10-1944 ல் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியால் கூட்டப்பட்டதும் ஐயாயிரத்துக் கதிகமானோர் கலந்து கொண்டதுமான ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், விரும்பினால் பிரிந்து சென்று தனியான அரசு அமைக்கும்

உரிமை உட்பட இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது.

இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எடுத்த தவறற்ற நிலைபாடு இது. 1960 ம் ஆண்டு நான் ஆற்றிய வானொலி உரையில் சுயநிர்ணய உரிமையைப்பற்றித் தெளிவாகப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறேன். "இச் சந்தர்ப்பத்தில் உலக நாடுகளில் எல்லாம் வளர்ந்து வரும் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் எவ்வாறு தேசிய இனங்களின் பிரச்சனைகளை அணுகித் தீர்த்துள்ளது என்பது நோக்கத்தக்கது. மனிதனை மனிதன் சுரண்டி வாழா சமூக அமைப்பே கம்யூனிஸ்டுகள் கட்டி வளர்க்க முற்படும் சோஷலிச அமைப்பாகும். அத்தகைய சோஷலிச அமைப்பில் மனிதர்களைச் சேர்ந்த ஒரு சிறுபான்மை இனத்தை அடக்கி ஆளும் கொடுமை ஒழிக்கப்படும் என்பது சொல்லாமலே புலப்படும். தனிமனிதன் பிறிதோர் மனிதனை அடக்கி ஆள்வதை எதிர்க்கும் கம்யூனிஸ்டுகள் எவ்வளவு சிறிய மக்கள் கூட்டமாக இருந்த போதிலும் அந்த இனத்துக்குக்கூடத் தமது தலைவிதியைத் தாமே நிர்ணயிக்கும் சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குகின்றார்கள்."

சுயநிர்ணய உரிமையை அணுகிச் செல்லும் ஒரு வடிவமாகக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிரதேச சுயாட்சி அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. 1954 ம் ஆண்டு வல்வெட்டித் துறையில் கூடிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வடபிரதேச மகாநாடு தேசிய ஐக்கியத்துக்கும் இன விடுதலைக்கும் பிரதேச சுயாட்சி வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை இப்பற்றியது. அத்தீர்மானம் தேசிய ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பலதேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் இடம் பெற்றது, தமிழ் இன விடுதலைக்குப் பிரதேச சுயாட்சியே தகுந்த வழி என ஏற்றுக்கொண்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பின்வந்த காலங்களில் பெரும்பான்மை மக்கள் மத்தியில் அதைத் தெளிவுபடுத்திப் பிரசாரம் செய்யத் தவறியமையும், அண்மைக் காலத்தில் அதையொரு கொள்கையாக —கோரிக்கையாக தேசத்தின் முன் வைக்கப் பின்வாங்கியமையும்

முன்னோக்கிச் செல்லவேண்டிய பயணம் பின்னோக்கித் தள்ளப்படுகின்றது என்ற எண்ணத்தைப் பல தோழர்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியது.

இத்தகைய பின்வாங்கும் தன்மையால் விரக்தியின் விளிம்புக்குச் சென்றுவிட்ட பல தோழர்கள், “காங்கேசன்துறை இடைத் தேர்தலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அபேட்சகர் ஐந்தம் சத் திட்டத்தை ஒரு கொள்கையாக வைத்துப் போட்டியிடக் கூடாது” என்று முக்கூட்டு முன்னணியின் மற்றைய இரண்டு தோழமைக் கட்சிகளும் கடைசினேரத்தில் விடுத்த கோரிக்கைக்குக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பணிந்து போனதைக் கண்டு மனம் புழுங்கினர். ஆரம்பத்தில் விட்ட அடிப்படைத் தவறு அப்போதுதான் தெளிவாகப் புரிந்தது.

சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெறுவதற்கு உகந்த வடிவமாகப் பிரதேச சுயாட்சியை ஏற்றுக்கொண்ட போதிலும், ஆரம்பகாலத் தொட்டுத் தொடர்பாகச் சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்திப் பிரசாரம் செய்யத் தவறியமை மிகப் பெரிய ஒரு தவறு என்பதை இடைக்காலத்தில் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மாக்கிஸ்டுகள் தவறுவிட முடியாதவர்களல்லர். ஆனால் விட்ட தவறுகளிலிருந்து பாடக் கற்றுத் திருந்திக்கொள்ளாது விடின் அவர்கள் குற்றமிழைப்பவராவர்.

எனவேதான், இனப் பிரச்சனையின் பூரண தீர்வைப் பற்றிப் பேசுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் சுயநிர்ணய உரிமையை முதலில் அங்கீகரித்தாக வேண்டும் என்ற குரல் இப்போது பலமாக ஒலிக்கின்றது. சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளும் அனைத்து ஜனநாயக சக்திகளுடனும் இணைந்து செயற்படுவதன்மூலம் இக்குரல் பலமாக ஒலிக்கும் — பலன் தரத்தக்க வகையில் ஒலிக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

■ சுயநிர்ணய உரிமையைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கீகரித்துள்ளது எனக் கூறும் நீங்கள் கட்சியுடன் முரண்படுவதற்கான காரணம் என்ன?

இந்தக் கேள்விக்கான பதில் இதற்கு முந்திய கேள்விக்கு அளித்த பதிலில் ஓரளவு காணக் கிடக்கின்றது.

1944 ஆம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொண்டது. மாத்தறையில் நடைபெற்ற கட்சியின் ஒன்பதாவது தேசிய காங்கிரஸ் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தது. ஆனால் இடைப்பட்ட காலங்களிலும், பிந்திய காலத்திலும் சுயநிர்ணய உரிமையின் தவறற்ற தன்மையையும் அத்தியாவசிய தேவையையும் மக்கள்முன் எடுத்துச் சென்று பிரசாரம் செய்யப்பட்டதாகக் கூறமுடியாது.

மேலும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்கள் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று நான் வலியுறுத்துகிறேன்.

'சிவப்புப் பாதிரியார்' என அழைக்கப்பட்ட டாக்டர் ஹீலட் ஜோன்சன் என்ற கிறிஸ்தவ மதகுரவர் ஒருநாள் தேவாலயத்தில் நிகழ்த்திய ஆராதனை உரையில் "பிரதிநாங்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலைலும் நாங்கள் இங்கே சொல்கின்றவற்றை சோவியத்யூனியனில்வாழும்மக்கள்தினமும் நடைமுறைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மட்டும் அதைப்பற்றிப் பேசுவதுடன் நின்று விடுகிறோம்" என்று கூறினார். இந்த உதாரணம் இக்கேள்விக்கு மிகவும் பொருத்தமானது.

■ இடதுசாரிய ஐக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பிரதேச சுயாட்சி உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ளதைப் பற்றி என்ன கூறுகின்றீர்கள்?

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி வெளியிட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் வரவேற்கத் தக்க பல அம்சங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தேசத்தை வளர்ச்சிப்பாதையில் இட்டுச் செல்லத்தக்க பல யோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. சிறுபான்மை மக்களின் பிரச்சனை தொடர்பாக இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியின் ஆலோசனைகளுள் பின்வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை.

மாவட்ட சபைகள் அமைத்தல்.

தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களில் தமிழ் மொழியை நிர்வாக மொழி.

தமிழ் மொழியைத் தேசிய மொழியாகப் பிரகடனப் படுத்தல்:

கல்வித்துறையிலும் வேலைவாய்ப்பிலும் இனரீதியான பாகுபாடுகள் அகற்றப்படுதல்.

இவை வரவேற்கத் தக்க அம்சங்கள் என்ற போதிலும் பெருமளவில் நம்பிக்கை யூட்டுவன என்று சொல்ல முடியாது. கடந்த காலங்களில் இடம் பெற்ற சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களை அகற்றுவதற்கு இவை போதுமர்னவையல்ல.

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடவில்லை. இலங்கைத் தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. பிரதேச சுயாட்சிக் கோட்பாடு மாவட்ட சபைகளுக்குள் மட்டுப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களில் தமிழே நிர்வாக மொழி எனக் கூறும் விஞ்ஞாபனத்தில் தமிழ்பேசும் பிரதேசங்கள் எவை என்று வரையறுக்கப் படவில்லை.

மாக்கிஸத் தலைவர்களால் வழி நடத்தப்படுவதும் முற்போக்கு இயக்கங்களின் முன்னணியுமாகிய இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியிடமிருந்து இந்த அளவுக்கு மட்டுதான் எதிர்பார்க்க முடியும் என்பது நம்பிக்கை தரக்கூடிய விஷயமல்ல. சரியான ஒரு மாக்கிஸத் தீர்வை முன்வைப்பதற்குப் பதிலாகத் தேர்தலை மனதில் வைத்துப் பூசி மெழுகியிருக்கிறார்கள்.

தேசிய இனப்பிரச்சனை தொடர்பாக இடதுசாரிக் கட்சிகள் விட்ட தவறுகளும் அவற்றின் விளைவுகளும் இன்றும் மக்களின் மனங்களில் பசுமை நினைவுகளாக இருப்பதால் இதுபோன்ற பூசிமெழுகல்கள் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த மாட்டா;

■ விட்ட தவறுகள் என்று எதைக் கூறுகின்றீர்கள்?

பொதுவாகச் சொல்வதானால் இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகத் தீர்க்கமான போராட்டத்தை நடத்த வேண்டிய தன் அவசியத்தை — அதன் மூலம் வர்க்க ஐக்கியத்தை வலுப்படுத்த முடியும் என்பதை உணரத் தவறிவிட்டனர் என்று கூறலாம்.

எனினும் பாரதாரமான தவறுகள் சிலவற்றைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் பூரண சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இன்று அந்த உரிமையைக் கொள்கையளவில் அங்கீகரித்துள்ள போதிலும் ஐக்கிய இலங்கை என்ற அடிப்படையிலேயே அந்த உரிமை பிரயோகிக்கப்படல் வேண்டும் எனக் கூறத் தலைப்பட்டுள்ளது, சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும்போது கட்டுப்பாடுகள் விதிப்போமாகில் அந்த அங்கீகாரத்தை வெறும் கண்துடைப்பாகவே கருதவேண்டும். இலங்கையின் இன்றைய நிலையில் இணைந்து வாழ்வதே—பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் இணைந்து வாழ்வதே தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பலன் தரத்தக்கது என்பதை ஏற்கனவே தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறேன். ஆனால் மாக்கிஸம் தேசிய இனங்களுக்கு வழங்கிய சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதில் நிபந்தனை விதிப்பது மாக்கிஸத்துக்கு இழைக்கும் துரோகமாகும். பிரிந்துசெல்லவேண்டிய அவசியமில்லை என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்து முகமாக — தமிழ் பேசும் மக்களின் அடிமனதில் ஆழமாக வேரோடியிருக்கும் சந்தேகங்களை அகற்றும் முகமாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப் பதிலாகச் சுயநிர்ணய உரிமைக்கு நிபந்தனைகள் விதிப்பது சரியான பாட்டாளி வர்க்க அணுகு முறையாக அமையாது.

தமிழ்மொழிக்குச் சில சலுகைகளை அளிப்பதற்காக 1966 ஜனவரி மாதம் 8ந் திகதியூ. என். பி. அரசாங்கம் நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு மசோதாவைச் சமர்ப்பித்த தேரத்தில் இடதுசாரிகள் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வேலைநிறுத்

தப்போராட்டம் ஒன்றை நடத்தினார்கள். இலங்கையின் இடதுசாரி வரலாற்றைக் கறைபடுத்தும் சம்பவம் அது. தேசிய இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக இடம்பெறும் சமரச உடன்பாடுகளை — அவை எந்த வர்க்கத்தினால் செய்யப் படுபவை என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் — ஏற்று, அவற்றைப் பலன் தரத்தக்க வகையில் முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டிய கடமைப்பாடு உடைய இடதுசாரி இயக்கங்கள் அதை எதிர்த்து வேலைநிறுத்தம் செய்தது மாத்திரமல்லாமல். தொடர்ந்தும் சில காலத்துக்கு வகுப்புவாத அலையுடன் அள்ளுண்டு சென்றமை இலங்கையின் வரலாற்றில் இடம் பெற்ற மிகப்பெரிய வர்க்கத் துரோக நடவடிக்கையாகும்.

ஐக்கியமுன்னணி ஆட்சிக் காலத்தில் பாரம்பரிய இடதுசாரி இயக்கங்கள் நடந்து கொண்ட முறை தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் மேலும் சந்தேகத்தை வளர்த்தது. சீறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளைத் தட்டிக் கழித்த பேர்து அரசாங்கத்தில் பங்குதாரராக இருந்த இடது சாரிகள் மெளனம் சாதித்தார்கள்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் அங்கீகாரத்தையும் ஆதரவையும் பெற்ற இயக்கமாகிய தமிழரசுக் கட்சியைப் பற்றி இடதுசாரிகள் செய்து கொண்ட தவறான கணிப்பீடு இரு இயக்கங்களுக்கிடையிலும் நிரந்தரமான ஒரு இடைவெளியை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தது. மொழியுரிமைக் காகக் குரல்கொடுத்து வந்த காரணத்தால் தமிழரசுக் கட்சியை ஒரு தேசிய வாத சிந்தனைக்குட்பட்ட இயக்கம் என இடது சாரிகள் கணிப்பீடு செய்ததுடன் தென்னிலங்கையில் இனவாதம் பேசியவர்களையும் தமிழரசுக் கட்சியையும் ஒரே தட்டில் வைத்துப் பார்த்தார்கள். “ஒடுக்கும் இனத்தின் தேசியவாதமும் ஒடுக்கப்படும் இனத்தின் தேசியவாதமும் ஒன்றிற்கொன்று சமமானவையல்ல” என்று லெனின் கூறியதை இவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. “ஒடுக்கப்படும் இனத்தின் தேசியவாதம்

ஒடுக்கும் முறைக்கு எதிரானது என்பதால் ஜனநாயகத் தன்மை கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தினால் மாக்கிஸ்டுக்கள் அதற்கு நிபந்தனையற்ற ஆதரவு நல்க வேண்டும்', என்ற லெனினிஸக் கருத்துக்கு ஏற்ப இவர்கள் நடந்து கொள்ளவில்லை.

இடதுசாரிகள் மேற்கூறிய தவறுகளை விட்டிருக்காதிருந்தால் தேசிய இனப்பிரச்சனையின் தீர்வையும் வர்க்க ஐக்கியத்தின் வலுப்பாட்டையும் நோக்கிய பயணம் இதுவரையில் கணிசமான அளவுக்கு இலங்கை அண்மித்திருக்கும்;

பழைய அரசியல் சாசனத்தின் 29வது சரத்து புதிய அரசியல் சாசனத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப் படாததால் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு இருந்த ஒரேயொரு பாதுகாப்பும் இல்லாமல் போய்விட்டது என்று சிலர் கூறுவதை ஏற்றுக்கொள்கின்றீர்களா?

இல்லை. பழைய அரசியல் சாசனத்தின் 29வது சரத்து எந்த விதத்திலும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கவில்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. உண்மையிலேயே அது ஒரு பாதுகாப்புச் சரத்து என்றால், சிங்களம் மட்டும் சட்டமும், இந்திய வம்சாவழியினரின் வாக்குரிமையைப் பறிக்கும் சட்டமும் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க முடியாது. சிங்களப் பரீட்சையில் சித்தியடையாததற்காகத் தமிழ் பேசும் அரசாங்க ஊழியர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டபோதும் 29வது சரத்து எந்தவிதமான பாதுகாப்பையும் அளிக்கவில்லை.

பழைய அரசியல் சாசனத்தின் சிருஷ்டிகார்த்தாக்களுள் ஒருவரான சோட்பரி பீர்புவும் பிற்காலத்தில் இக் கருத்தையே கொண்டிருந்தார். 30-04-1964 இல் திரு. சி. சுந்தரலிங்கத்துக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நான் சிபார்சு செய்த அரசியல் சாசனத்தில் சிறுபான்மையினருக்குப் போதிய பாதுகாப்புகள் இருப்பதாக அந்த நேரத்தில் எனக்குப் பட்டது. 29வது சரத்து நான்

எதிர்பார்த்த அளவுக்குக் காரிய வலிமை உள்ளதாக இல்லை. இந்தியாவினதும் வேறு நாடுகளினதும் அரசியல் சாசனங்களில் உள்ளது போல் ‘மனித உரிமைகள்’ பகுதி ஒன்றைச் சேர்த்திருக்கலாம் என இப்போது நினைக்கிறேன்.’’

■ சுதந்திரத்துக்கு முன்னரே இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தது என்பதற்கு ஆதாரம் உண்டா?

பலருக்கு — குறிப்பாக இளஞ் சந்ததியினருக்கு இது ஒரு புதிய செய்தியாக இருக்கலாம். ஆனால், இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு இது நன்றாகத் தெரிந்த ஒரு விஷயம்.

1944-ம் ஆண்டு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் அரசியல் சாசனம் தொடர்பான ஆலோசனைகளை எல்லா அரசியல் கட்சிகளிடமிருந்தும், கோரியதைப் பற்றியும், அதற்கிணங்க இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 15-10-1944 இல் கொழும்பு நகரமண்டபத்தில் பொதுக்கூட்டமொன்றைக் கூட்டியதைப் பற்றியும் முன்னர் குறிப்பிட்டேன். அக் கூட்டத்தில் இரு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இரண்டாவது தீர்மானம் இக்கேள்விக்கு விடையாக அமைவதால் அதை முழுமையாகக் கீழே தருகின்றேன்:

“வெவ்வேறு இனங்களுக்கு இடையில் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், அரசியல் சுதந்திரம், சுதந்திரமான அரசியல் சாசனம் ஆகியவற்றை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற பொதுவான கோரிக்கையை முன் வைப்பதற்கும், இலங்கையின் வளர்ச்சி பல் இன வடிவத்தில் இடம்பெற்று வருகின்றது — இடம் பெற்று வரும் என்பதையும், இலங்கையிலுள்ள சகல இனங்களினதும் சிறுபான்மையினரதும் வளர்ச்சிக்கான பூரணமானதும் சமமானதுமான சந்தர்ப்பங்களை உத்தரவாதப் படுத்துவதன் அடிப்படையில் மாத்திரமே ஐக்கிய, சுதந்திர இலங்கையை அடையமுடியும் என்பதையும் அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவசியம் என இலங்

கைக் கம்பூனிஸ்ட் கட்சியரில் கூட்டப்பட்ட கொழும்புப் பிரசைகளின் இப்பொதுக் கூட்டம் பிரகடனப் படுத்துகின்றது.

“வேறு வேறான வரலாற்று ரீதியான இனங்கள்—சிங்களவரும் தமிழரும்— தங்களுக்குச் சொந்தமான தொடர்பான பிரதேசங்களைத் தங்கள் தாயகமாகக்கொண்டு தங்களது சொந்தமான மொழி, பொருளாதார வாழ்வு, கலாசாரம், உணர்வு பூர்வமான ஒரே மனநிலை ஆகியவற்றுடன் வாழ்வதனாலும், இந்த இனங்களின் பிரதேசத்தில் செறிந்து வர்ழும் சிறுபான்மையினர் உள்ளதாலும் சுதந்திர, ஐக்கிய இலங்கையின் அரசியல்சாசனம்பின்வரும் ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருத்தல் வேண்டுமென இக்கூட்டம் பிரகடனப் படுத்துகின்றது.

- (அ) இலங்கை மக்களின் இறைமையையும் சமத்துவத்தையும் அங்கீகரித்தல்;
- (ஆ) எப்போதாவது விரும்பும் பட்சத்தில் தமக்கெனச் சுதந்திரமான ஒரு அரசை அமைத்தல் உட்பட, இனங்களுக்கு நிபந்தனையற்ற சுயநிர்ணய உரிமை இருத்தல் வேண்டுமென அங்கீகரித்தல்;
- (இ) செறிந்து வாழும் சிறுபான்மையினரின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, கல்வி, மொழி உரிமைகளையும், மத அனுஷ்டான சுதந்திரத்தையும் பாதுகாப்பதற்கும் வளர்ப்பதற்குமான சட்டரீதியான உத்தரவாதத்தைக் கொண்டதாகவும் சாதி, இனம், சமூகம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான பாகுபாடுகளையும் விசேட நன்மைகளையும் அகற்றுவதாகவும், மேற்கூறியவற்றை மீறி நடப்பதை அரசியல் சாசனத்தின் படி தண்டனைக்குரிய குற்றமாக்குவதாகவும் சுதந்திர அரசியல் சாசனம் அமைதல் வேண்டும் என்பதை அங்கீகரித்தல்;
- (ஈ) இலங்கையில் தற்போது வாழும் இந்திய வம்சாவழியினருள் இந்த நாட்டைத் தங்கள் நிரந்தர தாயக

மாக ஏற்று இலங்கைப் பிரசாவுரிமையைப் பெறுவதற்குத் தயாராக உள்ளவர்கள் ஏனைய சமூகத்தினர் அனுபவிக்கும் அதே உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் அனுபவித்தல் வேண்டும் என்பதை அங்கீகரித்தல்;

“பொருளாதார ரீதியாகக் கூடுதலான வளர்ச்சியடைந்த பிரதேசங்கள் சிங்கள மக்களின் பாரம்பரிய தாயகங்களில் அமைந்திருப்பதனாலும், அவ் வளர்ச்சிக்கும் அது போலவே தேசத்தின் பொதுவான வளர்ச்சிக்கும் தமிழரும் சிறுபான்மையினரும் தங்கள் பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளதனாலும், இனியும் செலுத்தவுள்ளதனாலும் சுதந்திர, ஐக்கிய இலங்கையின் அரசியல் சாசனம் சர்வசன வாக்குரிமை அடிப்படையில் பிரதேச ரீதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சபை எனவும், ஐக்கிய இலங்கையில் சகல இனங்களும் சமத்துவமானவை என்ற கோட்பாட்டை நிச்சயப்படுத்தும் வகையில் சர்வசன வாக்கினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட இனங்களின் சபை எனவும் இரு சபைகளைக் கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும் என இக் கூட்டம் மேலும் பிரகடனப் படுத்துகின்றது.”

மிகச் சரியான இந்த நிலைபாட்டை எடுத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காலப்போக்கில் தன் நிலையைமாற்றிக்கொண்டதைத் தடம்புரளல் என்று மிகவும் மனவருத்தத்துடன் கூற வேண்டியதாகவுள்ளது.

■ இந்தத் தடம்புரளலைப் புரிந்து கொள்வதற்கு உங்களுக்கு இவ்வளவு காலம் எடுத்ததா?

என்னுடைய இன்றைய நிலைபாட்டை விமர்சனம் செய்பவர்கள் அடிக்கடி கேட்கும் கேள்வி இது.

கம்யூனிஸ சித்தாந்தத்தின் உயர்ந்த லட்சியங்களை ஏற்று அதை நடைமுறைப்படுத்தும் பெரும் படையில் நானும் ஒருவனாகச் சேர்ந்து கொண்டேன். சகல இனங்களினதும் சமத்துவத்துக்கு — அதே நேரத்தில் மனித குலத்தின் முழுமையான விடிவுக்கு கம்யூனிஸமே ஒரே வழி என்பது

எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக ஆரம்ப காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எடுத்த நிலைபாடு எனது இந்த நம்பிக்கைக்குச் சான்று பகிர் கின்றது.

இனப் பிரச்சனை தொடர்பாக நீதியான ஒரு நிலைபாட்டை எடுத்ததற்காக எண்ணற்ற இன்னல்களுக்குக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முகங்கொடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. காடைத்தனங் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட போதும் கொச்சிக் கட்சி என்று வசைபாடப்பட்ட போதும் நிலைதளம்பாது முகங் கொடுத்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிற்காலத்தில் தேர்தல் புயலினால் பாதிக்கப்பட்டுத் தடுமாறத் தொடங்கியது.

பற்றி நின்ற கொள்கையை மெல்ல மெல்ல விட்டுவிடும் நிலை உருவாகுவதைக் கண்டு மனமுடைந்தது நான் மட்டு மல்ல; என்னைப் போன்ற இன்னும் பலர் உண்டு. இது ஒரு தற்காலிக பின்வாங்கல் என்றும், தவறு, விரைவில் திருத்தப்பட்டு விடும் என்றும் நம்பினோம். தவறுகளைத் திருத்துவது கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குப் புதியதல்ல. 1947 பொதுத் தேர்தலின் போது, தோழர் அ. வயித்திலிங்கத் தின் பிரேரணையின் பேரில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அபேட்சகர்களை ஆதரிப்பதெனக் கட்சி தவறான ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்ததையும் பின்னர் இரு வாரங்களுக்கிடையிலே அத்தீர்மானத்தை மாற்றியதையும் இதற்கு ஒரு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

கட்சியின் ஒன்பதாவது கர்ங்கிரஸில் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட்ட போதிலும் இது வெறும் வாய்மந்திரமாகவே இருந்தது. நடைமுறை வடிவம் பெறவில்லை. இந்த நிலையில், நானும் என்னைப்போன்றவர்களும் கொண்ட நம்பிக்கை ஈடேறுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் தென்படாததால் மாக்கிஸத்தின் அடிப்படையிலான எனது கருத்துகளை வெளிப்படையாகக் கூறி வருகின்றேன். இப்போதாவது கட்சி தனது தவறுகளைத் திருத்த முன்வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

■ யூ. என். பி. எதிர்ப்பு அணி ஒன்றை உருவாக்குவதற்காகச் சில கொள்கைகளைத் தற்காலிகமாக விட்டுக் கொடுக்கக்கூடாதா?

விட்டுக் கொடுப்பது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை? குறிப்பிட்ட கொள்கையைக் கைகழுவி விடுவதையே விட்டுக் கொடுப்பது என்கிறோம். ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தின் தேவைக்கேற்ப, பொதுவான ஒரு நோக்கத்தை ஈடேற்றுவதற்காகச் சில கொள்கைகள் தொடர்பான போராட்டத்தைப் பின்போடலாமே யொழிய அவற்றை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது.

ஆனால், அவ்வாறு பின்போடுகையில் அடிப்படைக்கொள்கைகளுக்கான போராட்டத்தைப் பின்போடுவது கட்சியின் அத்திவாரத்தையே தகர்க்கும் ஒரு நடவடிக்கையாக அமைகின்றது. தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வு ஒரு அடிப்படைக் கொள்கை. யூ. என். பி. எதிர்ப்பு அணியைப் பலப்படுத்தும் நோக்கில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் நட்புறவு பூணவேண்டும் என்பதற்காகக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது ஆரம்பகால நிலைபாட்டிலிருந்து—தேசிய இனப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்காக ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையிலிருந்து—விலகியமை யூ. என். பி. எதிர்ப்பு அணியைப் பலப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக யூ. என். பி. யைப் பலப்படுத்துவதற்கு உதவியுள்ளது என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

இங்கே இன்னொரு பிரச்சனை எழுகின்றது. யூ. என். பி. க்கு எதிராகச் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அன்று யூ. என். பி. யின் ‘தமிழ்ப் பதிப்பு’ என்ற நிலையில் இயங்கி வந்த தமிழ்க் காங்கிரஸுக்கு எதிராகத் தமிழரசுக் கட்சியுடன் உறவு கொள்ள முயற்சிக்காததுடன் அதை ஒரு பகைச் சக்தியாகக் கருதிச் செயல்பட்டு வந்தது. இதனால் தமிழ்ப் பகுதிகளில் இயங்கி வந்த கம்யூனிஸ்டுகளின் மனதில் தமிழரசுக் கட்சி தொடர்பான ‘அகநிலை எதிர்ப்புணர்வு’ ஒன்று ஏற்பட்டது. இந்த நிலைமை தமிழ்ப் பகுதிகளில்

இடதுசாரி இயக்கங்களின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தமாக இருந்தது என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டும்.

■ சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துவது சாதியமைப்பு முறைக்கு மீண்டும் உயிர்கொடுக்கும் முயற்சி என்று சிலர் குற்றஞ்சாட்டுவதைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

சுயநிர்ணய உரிமையின் அங்கீகாரம் பிரிவினையைத் தவிர வேறெந்த அமைப்புக்கும் இட்டுச் செல்லாது என்றும், அழிந்து சிதைந்து போன ஆண்டான்—அடிமை என்ற ஆட்சியமைப்புக்குப் புத்துயிருட்டுவதாகவே அது அமையும் என்றும் கொண்டுள்ள தவறான கருத்தின் அடிப்படையிலேயே இக் குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப் படுகின்றது.

சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தல் இனங்களுக்கிடையே சமத்துவம் நிலவவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை அங்கீகரிப்பதாகும். இனங்களுக்கிடையே சமத்துவம் இடம் பெறும்போது குலங்களுக்கிடையே சமத்துவம் நிலைநாட்டப்படுகின்றது. மேலும், சுயநிர்ணய உரிமை வர்க்கங்களுக்கிடையே ஐக்கியத்தை வலுப்படுத்துவதுடன் வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவுகின்றது. வர்க்கப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சி சாதியமைப்பு அத்திவாரத்தைத் தகர்த்துச் செல்கின்றது என்பது மார்க்சிஸ்டுகள் நன்கறிந்த ஒரு உண்மை.

அரசியலில் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு முன்னரே—மிக இளமையான மாணவப் பருவத்திலேயே சாதி ஒழிப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுச் செயற்பட்டேன். சிறுபான்மைத் தமிழர் மத்தியில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்துடன் அவர்களுடன் சேர்ந்து அவர்களுக்காக நான் ஏற்படுத்திய பல வாசிகசாலைகளும் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்களும் இன்றும் சிறப்பாகச் செயலாற்றி வருகின்றன. அகிலத்தில் அடிமைப்பட்ட கடைசி மனிதனது விடுதலை வரைக்கும் போராடவேண்டும் என்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை உடையவன் நான். சுயநிர்ணய உரிமை

யின் அங்கீகாரம் வர்க்க ஐக்கியம், இன விடுதலை, சாதி ஒழிப்பு ஆகியவற்றிற்கான பலமான அடித்தளத்தை அமைக்கின்றது என்பதனாலேயே சுயநிர்ணய உரிமையை வலியுறுத்துகின்றேன்.

சாதியமைப்பு ஆதியிலே இருந்ததல்ல. அது சொத்துடமையின் ஒரு சோரக் குழந்தை. தனிச் சொத்துடமையின் தோற்றத்துடன் ஆரம்பமாகிய சாதியமைப்புமுறை சொத்துடமைச் சமுதாயத்தின் அழிவுடன் பூரணமாக அற்றுப் போகின்றது. எனவே, சொத்துடமைக்கு எதிரான போராட்டம்—சோஷலிசத்தை நோக்கிய போராட்டம் சாதி முறைக்குச் சாவும்ணி அடிக்கச் சரியான வழியாகும். ஆனால், சோஷலிசம் மலரும் வரைக்கும் சாதிப் பாகுபாடுகளை அகற்றுவதற்கான போராட்டத்தைப் பின்போட முடியாது.

‘சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா’ என்று சின்னக் குழந்தையின் பிஞ்சு மனதில் பதியவைக்கப் பாடம் சொல்லும் பாரம்பரியத்தைக் கொண்டவர்கள் நாங்கள். ‘ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புயலையரேனும் அவர்கண்டிர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே’ என்று சமய வாழ்வில் சாதிப் பாகுபாட்டுக்குச் சாட்டையடி கொடுத்தவர்கள் நாங்கள். ஆனால்; சொத்தும் சுகமும் தமக்கே சொந்தம் என எண்ணிய மேல்தட்டு வாசிகள் காலத்துக் கொவ்வாத வர்ண சிரம் வேறுபாடுகளை வசதிக்காக வளர்த்துக் கொண்டதால், பிறப்பின் அடிப்படையில் வேறுபாடு காட்டும் வெட்கங் கெட்ட மக்களாக மாறிவிட்டோம்.

தமிழ் மக்கள் மத்தியிலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகள் குடா நாட்டிலேயே பெருமளவு காணப்படுகின்றன. குடாநாட்டில் வாழ்ந்து வரும் சிறுபார்ன்மைத் தமிழ்ச் சமூகம் பொது இடங்களில் முன்னையதிலும் பார்க்க இன்று கூடிய அளவு உரிமைகளைப் பெற்றுள்ளது என்ற போதிலும் அடிப்படையில் இன்னமும் பாகுபாடு காட்டப்படுவது வெட்கத்துக்கும் வேதனைக்கும் உரியது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில்

ஐனநாயக உரிமைகளைப் பரஸ்பரம் மதித்து வாழவேண்டியதன் அவசியத்தை உணராத எவருக்கும் சோஷலிசத்தைப் பற்றிப் பேசும் தார்மீக உரிமை கிடையாது.

உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டமும் சாதிஒழிப்புபோராட்டமும் இரண்டறக்கலந்துள்ளன. குடியிருக்கும் நிலத்தைக் குடியிருப்பவனுக்கும் பயிர் செய்யும் நிலத்தை விவசாயிக்கும் சொந்தமாக்கக் கூடிய ஒரு அமைப்பு உருவாகுமேயானால் சாதி அமைப்பு என்ற நாகத்தின் நச்சுப்பல் பிடுங்கப் பட்டுவிடும். சாதி முறையைச் சாடி நிற்போர் நில உடமை அமைப்பை மாற்றியமைப்பதற்கானபோராட்டத்தில் பங்குதாரராகவேண்டும்.

சோஷலிச சமுதாயத்தில் சாதியமைப்பு முறையின் மூல வேரும் பக்கவேரும் முற்றாக வெட்டியெறியப்படுகின்றன. சுயநிர்ணய உரிமை சோஷலிசத்துக்குக் கதவு திறக்கின்றது. சாதிப் பாகுபாட்டுக்குக் கதவடைக்கின்றது.

■ கண்ணியமான இன்றைய பிரதமர், கண்ணியமான முறையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைப்பார் என்று சிலர் நம்புவதாகத் தெரிகின்றது. அதைப்பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

இக் கருத்துப்படப் பிரதமரே எங்கோ ஓரிடத்தில் கூறியிருப்பதாக அறிகின்றேன். 'கண்ணியமான தீர்வு' என்ற இந்தக் கதையைக் கேட்கும்போது சில சம்பவங்கள் என் மனதில் நிழலாடுகின்றன.

இன்றைய பிரதமர் அன்றைய சட்டசபையில் 'சிங்களம் மட்டும்' பிரேரணையைச் சமர்ப்பித்து உரையாற்றியபோது சிங்களமும் தமிழும் சமநிலையில் வைக்கப்படுமேயானால் காலப்போக்கில் சிங்களம் அழிந்துவிடும் என்ற பயம் தனக்கு இருந்ததாகவும், பின்னர் தமிழ்த் தலைவர்கள் தந்த உறுதி மொழியின் பேரில் அப்பயம் அற்றுப்போன தெனவும் கூறினார். அர்த்தமற்ற அப் 'பயம்' இல்லாதிருந்த சாதாரண சிங்கள மக்களின் மனதில் அப்பயத்தைத் தோற்றுவிக்கத் தக்க 'செட்டிதனமான பேச்சு' அது.

சிங்களம் மட்டும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது நாடறிந்த கதை. கட்சி மகாநாட்டில் அத்தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிய ‘அவசியத்தை’ வற்புறுத்தி ஏற்க வைப்பதற்காக அன்றைய பிரதமரின் வீடுதேடிச் சென்ற இரு பிரமுகர்களுள் ஒருவர் இன்றைய பிரதமர்.

பண்டா — செல்வா ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து 04-10-57-ல் கண்டி யாத்திரை நடத்தியவர் இன்றைய பிரதமர்.

பௌத்த மதம் அரசாங்க மதமாக்கப்பட வேண்டுமென அரசியல் சாசன அமைப்புச் சபையில் பேசியவர் இன்றைய பிரதமர்.

அண்மையில் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின்போது பிரதமர் நிகழ்த்திய உரையையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றி விபரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

இவையெல்லாம் கண்ணியத்துக்குச் சான்று பகரும் சம்பவங்களல்ல. பிரதமரின் கண்ணியம் பேச்சளவில்லாமல் நடைமுறையில் நிரூபிக்கப்பட வேண்டியது—அதுவும் இனிமேல்தான் நிரூபிக்கப்படவேண்டியது.

■ பிரதமர் வெளியிட்ட மும்மொழித் திட்டம் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு உதவாதா?

தாய் மொழியில் கல்வி, அயல் மொழி அறிவு, உலகவழித் தொடர்பு மொழியாக ஆங்கிலம் என எல்லா மக்களும் கற்றுத் தேறியிருக்கும் நிலைமை பயன்தரத்தக்கது. காங்கேசன் துறைத் தொகுதி அபிவிருத்திச் சபையினால் 1972 ம் ஆண்டு வெளியிட்ட பிரகரத்தில் இக்கருத்தை நான் வலியுறுத்தியிருக்கிறேன். இரு இனத்தவர்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் இணைந்து வாழ்வதற்கு — கலந்து பழகுவதற்கு அயல்மொழி அறிவு அவசியமான ஒரு தேவை.

ஆனால், தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக மும்மொழித் திட்டத்தை முன் வைப்பது தலையிடிக்கு நிவாரணமாக வயிற்று வலி மருந்தைச் சிபார்சு செய்வதைப்

போன்றது. தமிழ்பேசும் மக்களின் இன்றைய பிரச்சனை இனப் பிரச்சனையே யொழிய மொழிப் பிரச்சனையல்ல. மும் மொழித் திட்டம் மொழிப் பிரச்சனைக்கான ஒரு தீர்வு. அது இனப் பிரச்சனையைத் தீர்க்காது. மும்மொழித் திட்டத்தைப் பற்றிப் பிரதமர் பிரஸ்தாபித்த பின்னணியையும், அதுபற்றி அவர் ஆற்றிய உரையையும் ஆழமாகப் பார்க்கும்போது இது தெளிவாகின்றது.

தமிழ்ப்பகுதிகளிலுள்ள பொலிஸ் நிலையங்களில் தமிழ்பேசும் மக்கள் தமது அலுவல்களைத் தமது மொழியில் செய்வதற்கு இயலாத நிலைமை இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி அதற்குப் பரிகாரம் வேண்டுமென 07-10-77 இல் நாடாளுமன்ற முல்லைத்தீவு உறுப்பினர் ஆற்றிய உரைக்குப் பதிலளிக்கும் வகையிலேயே பிரதமர் மும்மொழித் திட்டத்தைப்பற்றி முதன்முதலில் ஸ்தபிப்பித்திருக்கிறார். மும் மொழித் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தும் பிரதமரின் உரை பின்வருமாறு ஆரம்பிக்கின்றது.

“கௌரவ அங்கத்தவர் எழுப்பிய பிரச்சனையை நான் புரிந்து கொள்கிறேன். தமிழில் செய்த ஒரு முறைப்பாடு, சம்பந்தப்பட்ட உத்தியோகத்தருக்குத் தமிழ் தெரியாததால் பதிவு செய்யப்படாததைப் பற்றியதே அவருடைய பிரச்சனை. அவர் கூறியது மிகவும் சரியானது. ஆனால் இது ஒரு இனப் பிரச்சனையல்ல; இது மொழிப்பிரச்சனை”

முல்லைத்தீவு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சுட்டிக்காட்டிய விடயம் மொழிப் பிரச்சனையே என்பதை ஏற்று அதற்கான தீர்வாக மும் மொழித் திட்டத்தை முன்வைக்கிறார் பிரதமர். இதைப் புரிந்து கொள்ளாத நம்மவருள் சிலரும், நாளேடுகள் சிலவும் மும்மொழித் திட்டம் தமிழ்பேசும் மக்களின் பிரச்சனைகளை முழுமையாகத் தீர்த்து விடும் என்று கூறத்தலைப்பட்டிருப்பது விந்தையானதாகும்.

ஒரு இனத்தவர் தனது மொழியில் கூறுவதை மற்றைய இனத்தவர் புரிந்து கொள்ளும் நிலை ஏற்படுவதனால் தீர்க்கமுடியாதல்ல இன்றைய பிரச்சனை.

வேலை வாய்ப்பு, பொருளாதார அபிவிருத்தி ஆகிய துறைகளில் தமிழ் பேசும் மக்கள் பாகுபாடு காட்டப் படுவதையும் மொழித் திட்டம் மாற்றியமைக்காது. தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயசங்களைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அபகரிக்கும் நடவடிக்கைகளை மும்மொழித் திட்டம் தடுத்து நிறுத்தாது. தமிழ் பேசும் மக்களும் அவர்கள் வாழும் பிரதேசங்களும் பொருளாதார ரீதியாகப் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கு மும்மொழித் திட்டம் மருந்தாகாது.

இன்றைய முதன்மையான தேவை இனங்களின் சமத்துவம். ஒருவரின் மொழியை மற்றவர் தெரிந்திருப்பதனால் மாத்திரம் இனங்களுக்கிடையே சமத்துவத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. அமெரிக்காவில் வாழும் வெள்ளையரும் கறுப்பரும் வீட்டு மொழியாகவும் நாட்டு மொழியாகவும் ஆங்கிலத்தையே ஏற்று வாழ்பவர்கள். அவர்களுக்கிடையே சமத்துவம் இல்லை. பதிலாக, பகைமையே நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகின்றது. அண்மையில் இலங்கையில் இடம் பெற்று இனக் கலவரத்தின் போது சிங்களம் தெரிந்த — சிங்களம் மாத்திரமே தெரிந்த தமிழர்களும் அடித்து விரட்டப்பட்டதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

தமிழ் பேசும் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ள இன்றைய நிலையில் மும்மொழித் திட்டம் சிறிய இனங்கள் பெரிய இனத்துடன் சங்கமித்துக் காலப்போக்கில் தமது தனித்துவத்தை இழக்கும் நிலைமைக்கு இட்டுச் செல்லுமேயொழிய, இனங்களின் வளர்ச்சிக்கு உதவாது. மும்மொழித் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குப் பொதுவான ஒரு லிபி தேவை என்று பிரதமர் கூறியிருப்பது எனது மேற்கூறிய கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துகின்றது.

எந்தத் திட்டத்தையும் காலங்கடந்தோ அல்லது தகுந்த காலத்துக்கு முன்பாகவோ நடைமுறைப்படுத்துவதனால் ஒருபோதும் நல்ல பலன் ஏற்படாது. பர்குபாடுகளும் பாரபட்சங்களும் அகற்றப்பட்டு இனங்களுக்கிடையே சமத்துவம் நிலவும் பட்சத்தில் மும்மொழித் திட்டத்தை நடை

முறைப் படுத்துவதனால் நல்ல பலன் கிடைக்கும். ஆனால் இன்றைய நிலையில் அத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த முயற்சிப்பது தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிரான மற்றொரு நடவடிக்கையாகவே முடியும்.

மும்மொழித் திட்டத்தை நல்ல நோக்கத்துடன் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டுமானால், இனங்களுக்கிடையே சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்கான நடவடிக்கைகள் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் உண்மையாகவே பிரதமருக்கு அக்கறை இருக்குமானால், நாற்பது தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் கைச்சாத்திட்டு முன்னைய அரசாங்கத்திடம் கையளித்த இருபது அம்சத் திட்டத்தை ஏற்று நடைமுறைப் படுத்த முன்வர வேண்டும்.

■ இருபது அம்சத் திட்டம் அன்றைய பிரதமரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும் அது நடைமுறைப்படுத்தப்படாதது ஏன்?

இருபது அம்சத்திட்டம் அன்றைய அரசிடம் கையளிக்கப்பட்ட பின்னர் நடைபெற்ற ஒரு மந்திரி சபைக் கூட்டத்தில் "சிங்கள இனம் இந்த நாட்டில் தனது தனித்துவத்தைப் பேணி வாழ வேண்டுமானால் இருபது அம்சத் திட்டத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று அன்றைய பிரதமர் திரமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா கூறினாரென நம்பகமான முறையில் நான் அறிந்தேன். இத்திட்டம் தொடர்பாக அமைச்சர்களுடன் நாம் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையின் போதும் அவரின் இதே மனநிலையை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், இருபது அம்சத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையில் அன்றைய அரசு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காதது துரதிர்ஷ்டமானதும் வருத்தத்துக் குரியதுமாகும்.

அமைச்சர்களுடன் இடம்பெற்ற பேச்சு வார்த்தையின் போது அதில் கலந்து கொண்ட பிரதமரும் ஏனைய அமைச்சர்களும் நம்பிக்கை தரக்கூடிய முறையில் நடந்து கொண்ட போதிலும் அரசாங்கம் எதுவித நடவடிக்கை

யும் எடுக்கவில்லை. ஒருவேளை அரசாங்க உள்மட்டத்தில் குருஷேத்திர யத்தம் ஒன்று நடத்திருக்கலாம்.

தேசிய ஐக்கியத்தைப் பற்றி ஆட்சிக்கு வந்தவர்களும் பேசுகின்றார்கள்; ஆட்சியில் இருந்தவர்களும் பேசுகின்றார்கள். மந்திரத்தால் மாங்காய் காட்டும் மாயாஜால விதையைப் போலத் தேசிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. தேசிய ஐக்கியத்துக்காக உழைக்க வேண்டும்; அதை இலக்காகக் கொண்ட நடவடிக்கைகளைத் துணிந்து எடுக்க வேண்டும்.

இருபது அம்சத்திட்டம் இனங்களின் சமத்துவப் பாதையின் ஆரம்ப கட்டம். அதே நேரத்தில் இனங்களுக்கிடையே பரஸ்பர நம்பிக்கையை வளர்த்துத் தேசிய ஐக்கியத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் ஒரு மார்க்கமாகவும் அதி அழைக்கின்றது.

இருபது அம்சத் திட்டத்தை முன் வைத்ததன் மூலம் தேசிய ஐக்கியத்தை வளர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று சீரிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு அளிக்கப் பட்டது. அச்சந்தர்ப்பத்தை அவர்கள் பயன்படுத்தவில்லை? தேசிய ஐக்கியம் தங்களைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு வெற்றுக் கோஷமே யொழியக் கொள்கையல்ல என்பதை நிரூபித்து விட்டார்கள்.

இன்று ஆட்சிக்கு வந்திருப்பவர்களும் தேசிய ஐக்கியத்தைப் பற்றிப் பலத்த குரலில் பேசுகின்றார்கள். இதுவரை பேசியது போதும். உண்மையிலேயே இவர்கள் தேசிய ஐக்கியத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்களானால் உடனடியாகச் செயலில் இறங்கவேண்டும். எல்லா இனங்களையும் முட்டைக் கோப்பி அடிப்பதுபோலக் கலக்கி அடிக்கும் சாம்பார்ச் சித்தாந்தங்களைக் கைவிட்டு, இருபது அம்சத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த முன்வருவார்களேயானால் இவர்கள் தேசிய ஐக்கியத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் எனக் கூற முடியும்.

தேசிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்தத் தவறுபவர்கள்

தேசிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்துவதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்தத் தவறுபவர்கள் தேசிய ஐக்கியத்தின் விரே திகளாகும். தேசிய ஐக்கியத்தைப்பற்றிப் பேசும் தார்மிக உரிமை இவர்களுக்கு இல்லை.

இருபது அம்சத் திட்டத்தை அங்கீகரித்து அரசுக்குச் சமர்ப்பித்த நாற்பது தமிழ்ப் பிரமுகர்களுள் எல்லா அரசியல் கட்சிகளையும் சார்ந்தவர்கள் உண்டு. கட்சி பேதத்துக்கு அப்பால் நின்று இணைந்தினதும், தேசத்தினதும் நலன் கருதி ஆக்கப்பட்டதே இருபது அம்சத் திட்டம். இத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு அன்றைய அரசாங்கமும் இன்றைய அரசாங்கமும் முன்வராதது ஏனோ தெரியவில்லை.

இருபது அம்சத் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு உழைத்த பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த அனைவருக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வெவ்வேறு அரசியல் கருத்துகளைக் கொண்டுள்ளவர்கள் இந்த விஷயத்தில் இணைந்து செயற்பட்டுள்ளமை இன விடுதலைக்கு கட்சி பேதமற்ற ஐக்கியம் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்துவதுடன் நல்லதொரு அனுபவமாகவும் அமைந்துள்ளது.

II. இருபது அம்சத் திட்டம் தொடர்பாக மாற்றுக் கட்சிக் காரருடன் இணைந்து செயற்பட்டபோது அப்புதிய அனுபவத்தை எவ்வாறு உணர்ந்தீர்கள்?

அது எனக்கு ஒரு புதிய அனுபவமல்ல. மாறுபட்ட அரசியல் கருத்துக் கொண்டவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட அனுபவம் இளமைப் பராயத்திலிருந்தே எனக்கு உண்டு. அதேபோல இணைந்து செயற்பட்டவர்களுடன் அவசியம் ஏற்பட்ட நேரங்களில் கொள்கைப் போராட்டம் நடத்திய அனுபவமும் எனக்கு உண்டு. அரசியலில் துடக்கு மனப் பான்மை அறவே கூடாது என்பதில் நம்பிக்கை உடையவன் நான். பொதுப் போராட்டங்களில் — பொதுவான உடன்பாடு காணப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களில் ஐக்கியப்பட்டுப் போராடுவதற்குக் கட்சி வேறுபாடு தடையாக இருக்கக் கூடாது என்பது எனது கருத்து.

1947 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதாரவாளனாக இருந்தும், திரு எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்துக்கு ஆதரவாக வாக்குச் சேகரித்ததுடன் பிரசார நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டேன். அது யூ. என். பீக்கு எதிரான ஒரு போராட்டம் என நான் கருதியதாலேயே திரு. செல்வநாயகத்துக்காக வாக்குச் சேகரிக்கும் நடவடிக்கைகளில் மும்மரமாக ஈடுபட்டேன்.

தேர்தல் முடிந்ததும் தோழர் பீட்டர் கெனமன் யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்தபோது அளவெட்டியில் அவருக்கு ஒரு வரவேற்புக் கூட்டம் நடத்த விரும்பி, திரு. செல்வநாயகத்தையும் அதில் கலந்து கொள்ளும்படி கேட்டேன். அதற்கு அவர் “கம்யூனிசம் நகர்ப்புறத்துக்கு வேண்டிய ஒரு தத்துவம். கிராமப்புறங்களுக்கு அது அவசியமில்லை என்று கூறியதுடன் திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம் பலத்தைக் கேட்டு முடிவு சொல்வதாகக் கூறினார். அக் கூட்டத்தை நடத்துவதில் அவருக்கு விருப்பமில்லை என்பதை நான் உணர்ந்தேன். எனினும், எப்படியும் கூட்டத்தை நடத்தியாகவேண்டும் என்ற உறுதியுடன் செயற்பட்டதால் தற்போது ‘விங்க’ ஸ்தாபனத்தின் அதிபரான திரு. ச. சிதம்பரப்பிள்ளை B. A., B. SC அவர்களின் தலைமையில் அளவெட்டியில் வரவேற்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அப்போது எனக்கு வயது பதினெட்டு.

1952 ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் போது பல இடங்களிலும் யூ. என். பீ எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள் நடத்தப் பட்டன. அக் கூட்டங்களில் திருவாளர்கள் எஸ். நடேசன் (பிற்காலத்தில் செனட்டர்), எஸ். தொண்டமான், ஏ. அசீஸ் ஆகியோர் பிரதான பேச்சாளர்களாகக் கலந்து கொண்டனர்.

காங்கேசன்துறைத் தொகுதியில் யூ. என். பீ எதிர்ப்புக் கூட்டங்களை நடத்துவதற்கு இன்றைய மாணிப்பாய் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. வி. தர்மலிங்கத்துடன் சேர்ந்து நானும் உழைத்தேன்.

இப் பொதுத்தேர்தலிலும் நான் திரு எஸ். ஜே. வீ. செல்வநாயகத்துக்கு ஆதரவாக உழைத்தேன். முந்திய பாராளுமன்றத்தில் யூ. என். பீக்கு எதிரானவர்களால் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்பட்ட தொகுதிகளில் அவர்களையே இப் பொதுத் தேர்தலிலும் ஆதரிப்பதென இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தீர்மானம் இயற்றியதை இச்சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

வட்டுக்கோட்டை, பருத்தித்துறை ஆகிய தொகுதிகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அபேட்சகர்களை நிறுத்தியிருந்தது. ஏனைய தொகுதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி அபேட்சகர்களை ஆதரித்துப் பேசினேன். பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் தோழர் பொன், கந்தையாவுக்கு ஆதரவாக நண்பர் துரைரத்தினமும் நானும் ஒரே வாகனத்தில் பிரயாணம் செய்து வாக்குச் சேகரித்த சம்பவம் இன்றும் என் மனதில் பசுமையான நினைவாக இருக்கிறது.

தமிழர் சோஷலிச முன்னணி என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவதற்குக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பத்து வருடங்களுக்கு முன்னரே அனுமதி அளித்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக அது நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அது நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டிருக்குமேயானால் இணைந்து செயற்படுவதற்கான வாய்ப்பு கூடுதலாக ஏற்பட்டிருக்கும்.

இருபது அம்சத் திட்டத்தில் பல்வேறு அரசியல் கருத்துகளைக் கொண்டவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட அனுபவம் இனிமையானது — உற்சாகந்தருவது. தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டம் கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஐக்கியப்பட்டு நடத்தப்பட வேண்டியது—நடத்தப்படக் கூடியது என்ற நம்பிக்கையை இந்த அனுபவம் எனக்கு ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இணைந்து செயற்பட்டவர்களுடன் நீங்கள் நடத்திய கொள்கைப் போராட்டங்கள் எவை?

அரசியல் வாழ்வு முழுவதுமே மாற்றுக் கட்சிக்காரருடன் நடத்தும் கொள்கைப் போராட்டம்தானே?

கடந்த காலங்களில் தமிழரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடனே கூடுதலாக இணைந்து செயற்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அதே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடன் அரசியல் விவாதங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

நண்பர் அமிர்தலிங்கம் திருமண வாழ்வில் அடியெடுத்து வைத்த நாட்களில் வடமராட்சியில் ஒரு பொதுமேடை விவாதம் நடைபெற்றது. அதில் தமிழரசுக் கட்சியின் சார்பில் காலஞ்சென்ற திரு. கு. வன்னியசிங்கமும் நண்பர் அமிர்தலிங்கமும் கலந்து கொண்டனர். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் தோழர்கள் பொன். கந்தையா, அ. வயித்திலிங்கம் ஆகியோருடன் நானும் கலந்துகொண்டேன்.

1956ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அளவெட்டி அழகோலைப் பிள்ளையார் கோவில் வீதியில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் திரு. வன்னியசிங்கத்துக்கும் எனக்குமிடையில் காரணமான அரசியல் விவாதம் ஒன்று இடம் பெற்றது. இவை ஒரே மேடையில் நாங்கள் நடத்திய கொள்கைப் போராட்டங்கள்.

■ நீங்கள் அரசியலுக்கு எப்படி வந்தீர்கள்?

மாணவப் பருவத்திலேயே எனக்கு இடதுசாரி அரசியலில் ஈடுபாடு ஏற்படத் தொடங்கியது. எனது மதிப்புக்குரிய ஆசிரியர் திரு. எம். எஸ். கந்தையா அவர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் கம்யூனிஸிசித்தாந்தத்தைக் கற்றறியும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. மாக்கிஸி நூல்களும் இடதுசாரி வெளியீடுகளும் மாக்கிஸித்தின் பால் எனக்குப் பற்றை வளர்த்தன.

1947ம் ஆண்டு நடைபெற்ற வேலை நிறுத்தமும், அரசாங்கத்தின் சூப்பாக்கிச் சூட்டுக்குத் தியாகி கந்தசாமி பவியாகியதும் அறிவு பூர்வமாக நான் கொண்டிருந்த மாக்கிஸிக்கு தகுத்து உணர்வு பூர்வமான வளர்ச்சி வடிவம் பெறுவதற்கு உதவின எனலாம். இந்த உணர்வுடனேயே சுதந்

திர இலங்கையின் முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் யூ. என். பீக்கு எதிராக உழைத்தேன். “கந்தசாமியின் உயிரைக் குடித்த கும்பகர்ணன் மகாதேவ! ஒழிக” என்ற கோஷம் இன்றும் என் நினைவில் நிழலாடுகின்றது.

1948ம் ஆண்டு உயர் கல்விக்காக இந்தியாவுக்குச் சென்ற போது அங்கு நிலவிய நிலைமை போராட்ட உணர்வை என்னிடம் வளர்த்தது.

நான் இந்தியாவில் காலடி வைத்த நேரத்தில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. பிரதான வீதிகளிலும் புகையிரதப் பாதைகளிலும் ஆயுதந் தாங்கிய வீரர்கள் அணிவகுத்து நின்ற காட்சியைக் கண்டு கம்யூனிஸத்துக்கு எதிராக இவ்வளவு கொடுமையான அடக்குமுறையா என்று என்னையே நான் கேட்டுக்கொண்டேன்.

அந்த நேரத்தில் சென்னை மத்திய ஜெயிலில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்கள் விடுதலையாகின்றார்கள் என்ற செய்தி கிடைத்தது. தியாகத்தில் தீக்குளித்து வரும் வீர நாயகர்களைக் காண்பதற்காகச் சிறைச்சாலை வாசலுக்குச் சென்ற நான் அங்கே அவர்களை வரவேற்பதற்காக மனித சமுத்திரம் ஒன்று தயாராக இருப்பதைக் கண்டேன். மக்கள் வெள்ளத்தின் ஆரவார கோஷங்களுக்கு மத்தியில் ஜீவா, பி. ராமமூர்த்தி போன்ற பெருந் தலைவர்கள் வீர புருடர்களாக வெளியேறி வந்தார்கள்.

1949ம் ஆண்டு இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அங்கத் தவனாகினேன்.

இந்தியாவில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் ஏராளம். ஏற்கனவே வெளியாகியுள்ள பிரசுரங்களில் அவற்றைப்பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் இங்கு அவற்றை நான் குறிப்பிடவில்லை.

இந்தியாவில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் விடுமுறையின்போது இலங்கைக்கு வரும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்ல

லாம் இலங்கை அரசியலில் கூடுதலான ஈடுபாடு கொண்டு
டேன்.

1953ம் ஆண்டு கல்வியை முடித்துக்கொண்டு இலங்கைக்கு
வந்து இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்தேன்.
அன்றிலிருந்து தொடர்ந்து இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி
யின் மத்திய குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்து வருகிறேன்.

■ நீங்கள் ஆரம்பத்தில் காங்கிரஸ் கட்சிக்காரனாக இருந்தீர்கள் என்பது உண்மையா?

இல்லை.

சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி அபேட்சகராகப் போட்டியிட்ட எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்களை நான் ஆதரித்ததை வைத்துக்கொண்டு சிலர் இப்படி நினைக்கின்றார்கள். யூ. என். பீக்கு எதிரான அபேட்சகர் என்பதாலேயே எஸ். ஜே. வி. அவர்களை ஆதரித்தேன். பின்னர் தமிழ்க் காங்கிரஸ் யூ. என். பீயுடன் ஒட்டி உறவாடத் தொடங்கியதால் 1952 பொதுத் தேர்தலில் தமிழரசுக் கட்சி அபேட்சகராகப் போட்டியிட்ட எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்களை ஆதரித்ததுடன் வேறு தொகுதிகளிலும் தமிழ்க் காங்கிரசுக்கு எதிராகத் தமிழரசுக்கட்சி அபேட்சகர்களை ஆதரித்தேன்.

1949ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1953ம் ஆண்டு வரை இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அங்கத்தவனாக இருந்து 1953 தொடக்கம் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அங்கத்துவம் வகிக்கும் நான் வேறு எந்த அரசியல் கட்சியிலும் எந்தக் காலத்திலும் அங்கத்துவம் வகிக்கவில்லை.

■ கட்சிக்குள் இனவாதத்தைப் புகுத்த நீங்கள் முயற்சிப்பதாகச் சிலர் கூறுவதைப் பற்றி என்ன சொல்கின்றீர்கள்?

இன்றைய எனது நிலைபாட்டைப்பற்றி இந்த வகையில் குற்றம் சாட்டுபவர்கள் தங்களுக்குப் புரியாத விஜயங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றார்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

அடக்கப்படும் ஒரு இனம் உரிமை பெற்று வாழவேண்டும் என்று கூறும்போது — அதற்காக மாக்கிஸம் காட்டும் தீர்வை எடுத்துக் காட்டும்போது அதை இனவாதம் என்று கூறுபவர்கள் மாக்கிஸத்தில் குளிர் காய்பவர்களே யொழிய மாக்கிஸ்டுகள் அல்ல.

இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்பதையும், அவர்களுக்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமை உட்பட சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்பதையும், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தர்யகங்கள் என்பதையும் மாக்கிஸ்டுகள் அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று நான் வலியுறுத்தி வருகின்றேன். இதைத்தான் இவர்கள் இனவாதம் என்று கூறுகின்றார்கள். அப்படியானால் மாமேதை லெனின் மிகப்பெரிய இனவாதி என்றல்லவா பொருள் கொள்ளவேண்டும்?

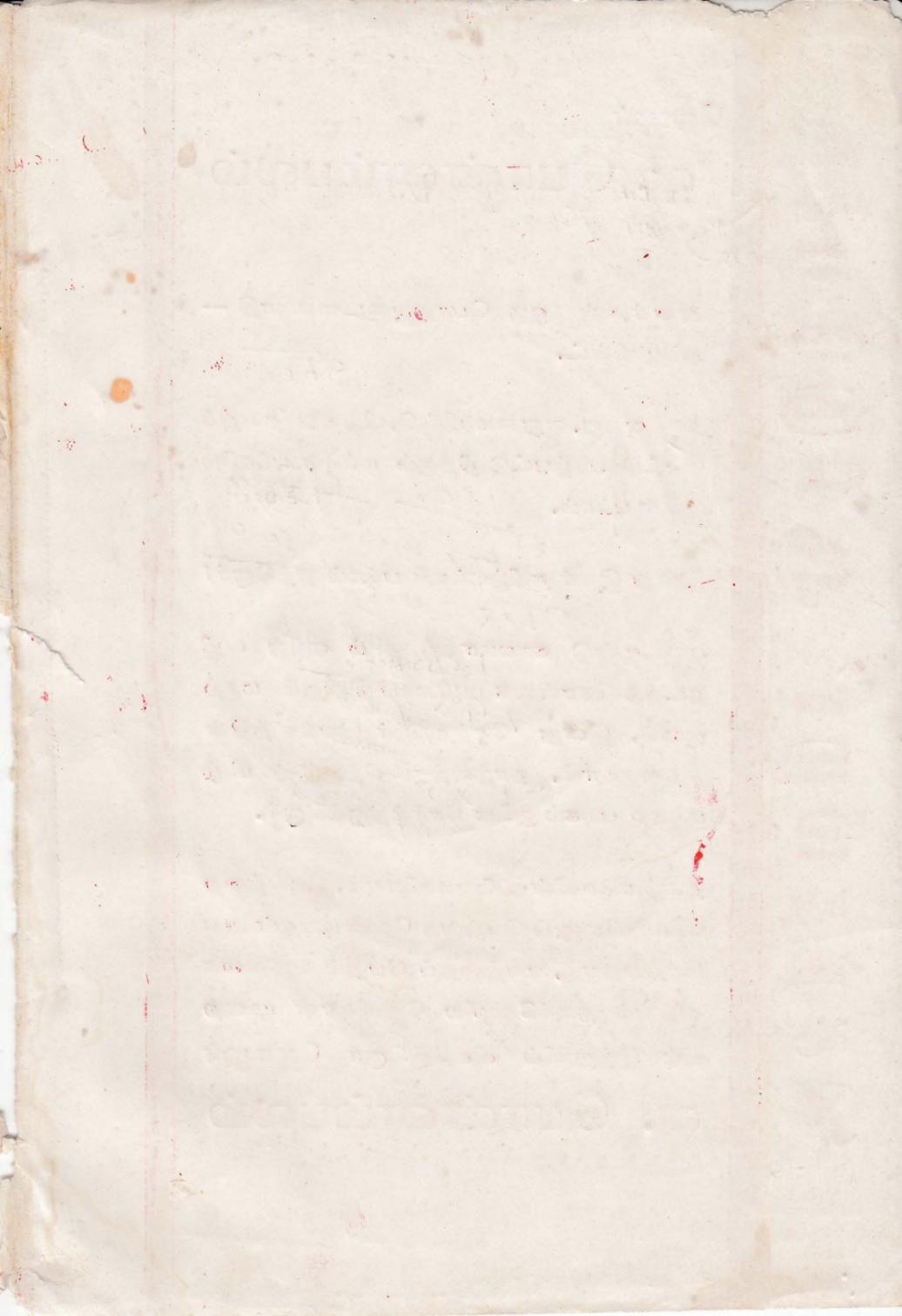
■ தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு நீங்கள் கூறுவது என்ன?

தமிழ் பேசும் மக்கள் உரிமை பெற்றுத் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வதற்கு நாம் அனைவரும் 'செந்தமிழர்' ஆகவேண்டும்.

இனங்களின் உரிமைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மாக்கிஸமே வழிவகுக்கின்றது என்பது உலக வரலாறு எடுத்துக் காட்டும் உண்மை. இலங்கையில் பரந்தும் செறிந்தும் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் உரிமை பெற்று வாழ்வதற்கு மாக்கிஸமே சரியான வழியைக் காட்டுகின்றது என்பதை இந் நூலின் ஆரம்பத்தில் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறேன்.

எனவே, தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் மாக்கிஸத்தை ஏற்று, அவ் வழியில் இனப் பிரச்சனையின் பூரணமான தீர்வை அடைவதற்கு முன்வரவேண்டும்.

இதற்காகவே அனைவரும் 'செந்தமிழர்' — அதாவது சிவப்புத் தமிழர் ஆகவேண்டும் எனக் கூறுகிறேன்.

தோழர்

வ. பொன்னம்பலம்

அவர்கள் ஒரு பொதுவுடைமைவாதி —
கம்யூனிஸ்ட்.

தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, விடுதலை தவறிக்
கெட்டு, பாழ்பட்டு நிற்கும் மக்கள் பக்கமே
இவர் பக்கம்.

இன்று இவர் தமிழ்மக்கள் பக்கம் நிற்கிறார்!

பல ஆண்டு காலமாகத் தாம் ஏற்று வழி
நடந்த கௌஸ்கை வழியைச் சிறிதும் மாற்
ராமல், இன்று 'செந்தமிழர் இயக்க'த்தின்
தந்தையாகி, தாழ்வுற்று நிற்கும் தமிழ்
மக்கள் பக்கம் துணை சேர்ந்திருக்கிறார்.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளையும், அவற்றை
எவ்விதமேனும் பெற்றாக வேண்டியதன் அவ
சியத்தையும், அவற்றைப் பெறும் வழிவகை
களையும் தமக்கேயுரிய தெளிவான முறையிலே
இந்நூலில் விளக்குகிறார் தோழர்

வ. பொன்னம்பலம்